

บทนำ

เพราะไม่เคยลืมเรื่องราวในอดีต... คัมภีร์จึงต้องมาที่นี่
อีกครั้ง

สีนวลตาของผีนทรายละเอียดทอดยาวตัดกันได้ลงตัวกับท้องทะเลสีคราม ภาพทิวทัศน์เดิมแต่ไม่น่าเบื่อสักนิด เช่นเดียวกับความน่าเอ็นดูของเด็กผู้หญิงในชุดกระโปรงสีหวานที่คัมภีร์ไม่อาจละสายตาได้ เขายิ้ม มองภาพแม่ลูกวิ่งไล่จับกันอย่างมีความสุข ชื่อของหนูน้อยคือ ‘น้องไลท์’ เขามักได้ยินคุณแม่คนสวยเรียกอยู่บ่อยๆ ไม่รู้ตัวเลยว่าหลงรักลูกสาวคนอื่นตั้งแต่เมื่อไหร่ รอยยิ้ม ดวงตากลมใส ความร่าเริงสมวัยทำให้คิดถึงลูกสาวตัวเองไม่ได้เลย

ความสุขของคัมภีร์ถูกบั่นทอนเมื่อเรื่องราวในอดีตหวนกลับมาครอบงำความรู้สึก ภาพแห่งจินตนาการฉายกระจ่างขึ้นทับทิม เขามองเห็นภรรยากับลูก รวมทั้งตัวเขา วิ่งไล่จับกันบนชายหาดที่ทอดยาวท่ามกลางแสงแดดอุ่นยามเย็น เขาได้อุ้มลูกสาวด้วยความรัก ชูแล้วโยนร่างน้อยขึ้นไปบนอากาศ หนูน้อยหัวเราะอย่างขบขันเมื่อมีสองมือของพ่อรองรับไว้อย่างปลอดภัย

“หยุดนะ! คุณจะทำอะไร” เสียงไม่พอใจทวาดลั่น พร้อมกับแขนคัมภีร์ถูกผลักไส

คัมภีร์ตกใจจนหลุดจากภวังค์อดีต เขาเงยหน้าขึ้นมอง แม่ของน้องไพลีเป็นผู้หญิงมีเสน่ห์ รูปร่างสูงสมส่วน ใบหน้าหล่อสวยทันสมัย สันจมูกโค้งได้รูปปรับกันดีกับดวงตาเรียวยาวล้อมกรอบด้วยขนตาอันยาว และคงน่าชมกว่านี้ถ้าหล่อไม่ทำหน้าผู้จนหัวคิ้วแทบจะชนกัน ปากอímสิระเรื่อนั้นเม้มนิดๆ ราวชัดใจ ผมยาวมัดเป็นมวยเอาไว้ลวกๆ ผิวไม่ขาวจนซีด แต่เนียนกระจ่างดูมีสุขภาพดี สองแก้มที่แดงคงเพราะไอแดดร้อน มิใช่เครื่องสำอาง หล่อนสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าผ้าบาง ปกปิดภายในด้วยเสื้อสายเดี่ยวสีขาวอีกตัว และกางเกงยีนขาสั้นสีเข้มไซส์เรียวยาวเนียน มันดูไม่เกะกะตาสักนิดเมื่อมีมือน้อยของน้องไพลีที่ถูกดันให้หลบอยู่ด้านหลังเกาะขาคุณแม่แน่น

เขาไม่รู้จักชื่อหล่อ แอบมองหล่อกับลูกมาหลายวันแล้ว เวลาหล่อยิ้ม วิ่งเล่นกับลูกสาวนั้นชวนให้มอง เหมือนหล่อจะมีความสุข แต่ตามักดูเศร้าคล้ายมีเรื่องกังวลใจและต้องคิดหนักอยู่ตลอดเวลา

“ผม...”

คัมภีร์ไม่ทันได้อธิบาย คุณแม่คนสวยก็อุ้มน้องไพลีแล้วเดินจากไปลิ่วๆ คงไม่พอใจเพราะเขาเข้าไปใกล้ลูกสาวหล่อ ยอมรับว่าความน่ารักของน้องไพลีทำให้เขาอยากอุ้ม อยากผูกมิตรเพราะความเอ็นดู แต่เพียงแคื่อยื่นมือไปเท่านั้น คุณแม่สุดห่วงก็ถึงกับถลึงตาใส่แล้วตวาดแว๊ดเซียว

ลูกใครใครก็รัก ลูกใครใครก็ห่วง คัมภีร์ก้มลงมองสภาพปอนๆ ของตัวเองแล้วส่งยิ้มให้แม่ลูกที่วิ่งข้ามถนนไปยังริสอร์ทฝั่งตรงกันข้าม เป็นเรื่องดีที่หล่อไม่ไว้ใจคนแปลกหน้า แต่คนเราสมัยนี้ไม่ว่าจะดีหรือชั่วซำก็วัดกันที่หน้าตาหรือการแต่งตัวไม่ได้

“อ้าวรัน ทำไมกลับมาเร็วจังลูก ป้ายังไม่ได้เตรียมน้ำส้มคั้นให้เลย”

“ไม่เป็นไรค่ะป้า เดี่ยวฉันจัดการเอง น้องไลท์ไปอยู่กับลุงนนท์
ในออฟฟิศนะลูก เดี่ยวแม่ฉันตามไป”

ลลนาก็มลงบอกลูกสาวแล้วถอดรองเท้าให้ รองจนหนูน้อยวิ่งเข้า
ออฟฟิศไปตามคำสั่งจึงหันมาตอบคำถามอีกข้อของพัทนี

“พอดีเจอผู้ชายคนหนึ่งี่หาค เขาดูไม่น่าไว้ใจนะค่ะ กลัวยาย
ไลท์จะเป็นอันตราย”

“ใครกัน ป้าอยู่ที่นี้มาตั้งนาน ไม่เคยเจอใครที่ดูไม่น่าไว้ใจนะ”

ลลนาเพิ่งกลับมาอยู่กับป้าของหล่อนได้เพียงสองสัปดาห์ ก่อน
หน้านี้หล่อนกับลูกสาวใช้ชีวิตอยู่ที่สเปน ช่วยดูแลกิจการเครื่องหนัง
ของพ่อเลี้ยงที่เสียชีวิตไป เพราะมีเหตุหล่อนจึงต้องย้ายกลับมา
ประเทศไทย ยิ่งเหตุนั้นส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยของลูกสาว
โดยตรง ในฐานะแม่ เพื่อปกป้องลูกแล้ว ต้องยอมทำได้ทุกทาง

“น่าจะเป็นชาวเรือแฉวนี่ค่ะ ไม่รู้ใช้คนไทยรีเปล่า หนวดเครา
รุงรังเขียว ฉันเห็นเขาแอบมองฉันกับลูกมาหลายวันแล้วค่ะ”

หนุ่มคนนั้นคงอายุไล่เลี่ยกับหล่อน ตัวล่ำบึกบึน สูงกว่าร้อย
ก้ำสิบเซนติเมตร เขาสวมเสื้อยืดสีกรมท่าแขนยาวเลอะๆ กับกางเกง
ขาก้วยสีเขียวใบไม้ที่ยังเปียกและเปื้อนทราย หนวดเครารุงรัง ผม
หยักศกยาวระด้นคอไม่เป็นทรง อีกทั้งท่าทางยังไม่น่าไว้ใจ หล่อน
ปล่อยให้ลูกสาวคลาดสายตาเพียงไม่กี่นาที เห็นเขาเดินมาใกล้เลยตา
และทำเหมือนจะจุ่มเสียอย่างนั้น หล่อนมิได้รังเกียจเพราะเขาเป็นชาว
เรือแต่งตัวมอซอ แต่แววตาที่จับจ้องลูกสาวหล่อนดูน่ากลัวเหลือเกิน

“เขาคงไม่เคยเห็นฉันกับลูก แต่ระวังเอาไว้บ้างก็ดี คนเราสมัยนี้
ไว้ใจไม่ค่อยได้”

“ฉันกลัวค่ะ กลัวทุกคนที่เข้าใกล้ลูกของฉัน”

“คิดมากน้าฉัน ทำใจให้สบายซะเถอะ เรื่องมันก็ผ่านมานาน
แล้ว เขาเองก็คงลืมๆ มันไปแล้วละ”

‘เขา’ คนนั้นของพัทนี ลลนาารู้ดีว่าเป้าหมายถึงใคร ตั้งแต่กลับมาประเทศไทย ยอมรับว่าใจหล่อนไม่เป็นสุขเลย หล่อนกลัวเจอเขา กลัวเขาจะทำเหมือนที่เคยลั่นวาจาเอาไว้ เพราะหล่อนกลัวจึงหนีเขาไปไกลถึงสเปน ชีวิตของหล่อนยามอยู่ที่นั่นมีความสุขดี รสริน น้องสาวฝาแฝดกับลูอิส น้องเขยของหล่อน ให้การช่วยเหลือและไปมาหาสู่กันอยู่บ่อยครั้ง

แต่ความสุขของหล่อนช่างไม่ยืนยาวเอาเสียเลย หล่อนถูกระรานจากอดีตคู่ขาที่ไม่ยอมให้เรื่องเหลวแหลกของหล่อนจบลงแค่นั้นในอดีตผู้ชายพวกนั้นพยายามดึงลลนาลงสู่ที่ต่ำตาม ซึ่งมีผลโดยตรงต่อความปลอดภัยของเลศยา หล่อนไม่มีที่พึ่งอื่นอีกแล้ว และป่าพัทนีก็ไม่ยอมให้หลานสาวระหกระเหินหอบลูกหนีปัญหาไปตามลำพัง จึงเสนอให้หล่อนกลับมาช่วยดูแลกิจการวีรสรต์ของพ่ออย่างเต็มตัว หล่อนจึงต้องกลับประเทศไทย กลับมาสู่กับความกลัวในใจที่ไม่ต้องการให้เกิดขึ้นจริง

ลลนายอมรับว่าตนไม่ใช่ผู้หญิงที่ดีนัก หล่อนกับน้องสาวฝาแฝดเป็นลูกชังที่แม่ไม่รัก ลำพังแค่น้ำพ้อแท้ๆ หล่อนยังไม่เคยเห็น แม่แต่งงานกับพ่อพศิน น้องชายของป่าพัทนี เพราะพ่อพศินร่ำรวย และรับหล่อนกับน้องสาวเป็นลูกที่ถูกต้องตามกฎหมาย แต่แม่หักหลังพ่อพศิน และหนีไปเริ่มชีวิตใหม่ที่สเปน ร้ายกว่านั้น แม่ยังชอบหล่อนไปด้วย เอาคืนที่พ่อพศินไม่ยอมยกทรัพย์สินสมบัติให้ และเสียมสอนให้เข้าใจผิดว่าพ่อพศินทอดทิ้ง แม่ฝังหัวหล่อนเรื่องการแก้แค้น

หล่อนกลับประเทศไทยครั้งแรกเพื่อแก้แค้นแทนแม่ ทำให้ชีวิตของน้องสาวย่าแย่มาก ทำให้ป่าพัทนีและทุกคนที่เกี่ยวข้องเป็นทุกข์ ทำให้วีรสรต์ของพ่อพศินซึ่งเป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายต้องวอดวาย มันคือความเข้าใจผิดที่ไม่สมควรจะภัย แต่ทุกคนยังให้ภัย โดยเฉพาะป่าพัทนีกับรสริน ซึ่งยอมอ้าแขนรับหล่อนกลับเข้ามาในครอบครัว

ชีวิตหล่อนพังไปครั้งหนึ่งแล้วเพราะแม่ชิงชิง แต่ยังมีป่าพทินี ดูแลสิ่งสอน หล่อนเป็นผู้เป็นคน เป็นแม่ที่ดีของลูกได้ในทุกวันนี้เพราะ คำสอนของป่าและกำลังใจจากคนในครอบครัว หล่อนเสียใจกับเรื่อง แย่ๆ ที่ทำไว้เสมอ

อดีตคือสิ่งที่แก้ไขไม่ได้ แต่เริ่มต้นใหม่ได้ หล่อนจึงเริ่มต้นชีวิตใหม่ เมื่อมีอีกหนึ่งชีวิตบริสุทธิ์คือกำเนิด เด็กหญิงเลศยาเปรียบดุจแสงสว่างนำทางชีวิต และเปรียบดุจชีวิตของแม่คนนีเช่นกัน

“เดี๋ยววันเข้าไปคั้นน้ำส้มให้ลูกก่อน ป้าจะเอาอะไรไหมคะ”

หล่อนจงใจเปลี่ยนเรื่อง เพราะคิดถึงอดีตแล้วใจพานจะทุกขหนัก

“ไม่ละ เดี่ยวป้าจะไปตลาดเสียหน่อย เมื่อเข้ายายไลท์บ่นอยากกินหมูต้มตำลึง ไม่รู้หน้านี้จะพอมีตำลึงขายบ้างรึเปล่า”

ลลนายัมให้เมื่อป้าบีบมือหล่อนเบาๆ เหมือนดังทุกครั้งที่หล่อนต้องการกำลังใจ แหวดตาของป้าอบอุ่นและจริงใจเสมอ ที่หล่อนเข้มแข็งและสู้มาได้จนทุกวันนี้เพราะคำสอนของป่า กำลังใจจากน้องสาว และอีกคนที่ลืมไม่ได้คือผู้ชายหน้าหวานอารมณ์ดีที่น้องไลท์กำลังเรียกอยู่แจ้วๆ

“ลุงนนท์คะ”

พทินีขี่มอเตอร์ไซด์คันโปรดออกไปตลาดแล้ว ภารกิจการคั้นน้ำส้มของลลนาก็เรียบร้อยแล้วเช่นกัน หญิงสาวประคองแก้วน้ำส้มเข้ามาหาลูกสาวในออฟฟิศด้านหน้าของรีสอร์ท ทุกๆ วันหล่อนจะช่วยงานป่ากับรัชชานนท์อยู่ที่นี้ ในฐานะเจ้าของรีสอร์ทที่พอพศินยกให้เป็นสมบัติของหล่อนและน้องสาว แต่รศรินกลับยกให้เป็นของลลนา แต่เพียงผู้เดียว หล่อนจึงต้องดูแลสมบัติชิ้นสุดท้ายของพ่อไว้เป็นอย่างดี

“แก้วนั่นของลุง ไม่ใช่ของน้องไคท์” รัชชานนท์แย่งแก้วน้ำส้ม
จากมือหล่อนไปแล้วชูขึ้นสุดแขน

ลลนายิ้มเอ็นดูเมื่อลูกสาวพยายามจะกระโดดแย่งน้ำส้มคืน
น่าขันที่สองมือป้อมยังสูงไม่ถึงอกของรัชชานนท์เลย

“คงนอนไม่หลับนะคะ ถ้าไม่ได้แก้มี่หลาน”

“เปล่าสักหน่อย รัญก็ใส่ร้ายผมอยู่เรื่อย”

ชายหนุ่มหันมายิ้มให้ รอยยิ้มและแววตาของรัชชานนท์สดใส
เสมอ ครั้งแรกที่พบกัน หล่อนจินตนาการไปเองว่าเขา ‘ไม่แมน’ เพราะ
โครงหน้าทีถอดแบบสไตล์เกาหลี อีกทั้งผิวพรรณยังเนียนละเอียดคล้าย
ผิวผู้หญิง เขาเป็นผู้ชายที่น่ารัก รูปร่างสูงโปร่ง แต่ไม่บึกบึน เขาชอบ
ออกกำลังกาย คงใฝ่ฝันอยากมีสุขภาพและรูปร่างที่สมชายมากขึ้น
รัชชานนท์เป็นเพื่อนสนิทของรสริน อีกทั้งยังเป็นเพื่อนและที่ปรึกษา
ที่ดีของหล่อนเช่นกัน

“ลุงนนท์คะ ขอน้ำส้มน้องไคท์คะ”

เลศยาพนมมือป้อม ออดอ้อนเสียงใส เป็นท่าไม้ตายที่รัชชานนท์
ต้องยอมแพ้อายทุกครั้งไป

เขาย่อตัวลงนั่ง คืบแก้วน้ำส้มให้หลานสาว ก่อนจะลุกไปหยิบ
เอกสารบนโต๊ะทำงานมายื่นให้ลลนา

“บ้ายนี่มีจองเข้ามาอีกสองหลัง ผมลงรายละเอียดในตารางจอง
ไว้แล้ว รัญดูอีกทีก็แล้วกันนะ เดี่ยวผมจะไปออกกำลังกายสักหน่อย”

“น้องไคท์จะไปกับลุงนนท์”

หนูน้อยปากจิ้มลิ้มเปื้อนคราบน้ำส้มหันมาเกาะขารัชชานนท์
แน่น ชายหนุ่มปฏิเสธเพราะห่วงความปลอดภัยของหลานรัก แต่เขามี
วิธีอธิบายให้เลศยาเข้าใจและไม่ร้องตาม ซ้ำก่อนจากไปก็ไม่ลืมหอม
แก้มหนุ่มชายที่ขวาที่เป็นรางวัลที่ว่าง่าย

ความภูมิใจเดียวในชีวิตคนเป็นแม่คือเลี้ยงเลศยาให้เติบโตขึ้น

มาเป็นเด็กกำพร้าและสุขภาพดี ลูกสาวของหล่อนน่ารัก รูปหน้าโดยเฉพาะ ดวงตาและปากถอดแบบมาจากหล่อนไม่ผิดเพี้ยน หนูน้อยเป็นที่เอ็นดูของผู้พบเห็น แรกคลอดเลศยา คนที่ตื่นตื่นเสียยิ่งกว่าหล่อน คือพี่สาวบุญธรรมที่ให้ความช่วยเหลือและที่พักอาศัยแก่หล่อนและลูก ครั้งอยู่ที่สเปน

นอกจากพี่สาวบุญธรรมของหล่อนแล้ว รสรินกับลูอิสก็ขยันมาเยี่ยมหลานพร้อมข้าวของเครื่องใช้มากมายที่ใช้ได้อีกหลายปี ลูอิสดูจะเห่อหลานเสียเหลือเกิน คงเพราะรสรินยังไม่ยอมปล่อยให้มืทายาทสืบสกุลกระมัง แต่ตอนนี้คงสนใจน้องเขยแล้ว ทายาทตัวน้อยกำลังค่อยๆ เติบโตในครรภ์ของรสริน และอีกหกเดือนนับจากนี้ ครอบครัวที่แสนอบอุ่นของหล่อนจะมีสมาชิกใหม่เพิ่มขึ้นอีกคน

“ใกล้จะค่ำแล้ว ซี้จักรยานมีดๆ อันตรายนะ”

“รถผมมีไฟนะรัน ไฟหน้าไฟหลังมีครบ หายห่วงครับ”

รัชชานนท์ล้วงโทรศัพท์จากกระเป๋ากางเกง กดเลือกรูปถ่ายจักรยานคันโปรดที่เพิ่งถอยออกจากร้านมาได้ไม่กี่วัน อวดลลนาอย่างภาคภูมิใจ

“ยังงี้ก็อันตรายอยู่ดี” เพราะมีข่าวให้เห็น ลลนาจึงเป็นกังวล

“รันเปลี่ยนไปเยอะนะ ไม่เหมือนเมื่อก่อนเลย”

ลลนาเอียงคอ ยกมือกอดอก และคิ้วของหล่อนคงขมวดเป็นเครื่องหมายคำถาม

“ดูคุณระวังกับทุกๆ เรื่อง แล้วก็ใส่ใจรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตมากขึ้น ที่สำคัญนะ เริ่มบ่นเก่งแล้วละ”

พูดจบรัชชานนท์ก็หัวเราะ รอยยิ้มจริงใจเป็นเอกลักษณ์ประจำตัว ทำให้หล่อนไว้วางใจเขาได้ไม่ยาก

“บ่นแทนยายโรสคะ นนท์จะได้ไม่เหงาหู่ไง”

รัชชานนท์หุบยิ้มเมื่อหล่อนพูดถึงรสริน ใจเขาคงไม่ลืมความรัก

สวยงามที่ฝั่งใจเอาไว้แน่น จวบจนวันที่รสรินมีครอบครัว น้องสาวหล่อน
ยังไม่รู้เลยว่าแท้จริงแล้วเพื่อนสนิทคนนี้คิดไม่ซื่ออย่างไร แต่รัชชานนท์
ก็สมเป็นลูกผู้ชาย แพ้ก็ยอมรับว่าพ่ายแพ้ เขาไม่เดินทูลร้องขอในสิ่งที่
เป็นไปไม่ได้ ฟัลลิติตมาแล้วว่าให้ลูอิสเคียงคู่คุณแลรสริน ส่วนเขาก็ยึด
ตำแหน่งเพื่อนสนิทของรสรินไปตลอดกาล

“ถ้าสองพี่น้องรวมร่างกันบ่น ผมคงจะหูชา ไม่สิ หูดับมากกว่า”

เขาว่าทะเล้นแล้ววิ่งปฐู๊ด ไม่รอฟังคำบ่นจากภรรยาก็รีบหนี อึด
ล้มยากหล่อนรู้ซึ้ง ลำพังตัวหล่อนเองยังล้มอึดได้ไม่สนิทใจ เพียงแค่
มองหน้าลูกสาว เจออดีตก็ซ้ด้นทับพร้อมด้วยถ้อยประโยคร้ายของ
‘เขา’ ในวันนั้น หล่อนหนีความกลัวจากใจตัวเองได้ไม่พ้น และคงจริง
อย่างรัชชานนท์ที่ว่าไว้ หล่อนเปลี่ยนไปมาก เพราะหล่อนกลัว จึงวิตก-
จริตกับทุกเรื่องในชีวิตของตนและลูกนับจากนั้น

คัมภีร์ทั้งสมอ จอดเรือห่างจากชายฝั่งไม่มากแล้วเดินลุย
น้ำลึกแค่เข่าขึ้นมาที่หาด เพียงแต่วันนี้เขาไม่ได้มามีมือเปล่า หัวถุง
พลาสติกใบย่อมที่บรรจุเปลือกหอยสวยงามมากมายด้วย เขายิ้มมุม
ปากเพราะเป้าหมายนั่งอยู่ตามลำพังกับปราสาททรายที่กำลังเป็นรูป
เป็นร่าง

แม่จางวางห่วงเข้าไปไหนเสีย เขากวาดตามองไปรอบๆ แต่ไม่เห็น
จึงใช้โอกาสที่นั้นเดินเข้าไปหาน้องไลท์ที่กำลังตั้งใจก่อปราสาททราย
ตรงหน้า

“ปราสาทเจ้าหญิงเหอคะ”

น้องไลท์เงยหน้าขึ้นมายิ้ม ช่างน่าเอ็นดูเหลือเกิน ตาโตสวย
เหมือนแม่ จมูกและปากก็เช่นกัน สองแก้มแดงเรื่อหน้าหยิกน่าหอม ้วย
คงไล่เลียกับลูกสาวของเธอ ยิ่งเห็นก็ยิ่งคิดถึง

“ปราสาทเจ้าหญิงกับเจ้าชายคะ มีของขึ้น”

“ลุงให้ค่ะ ปราสาทสวยๆ ต้องมีเปลือกหอยสวยๆ”

“โอ้โห” น้องไลท์ทำตาโต พนมมือบอกลาก่อนขอบคุณก่อนรับ ของจากผู้ใหญ่ หนูน้อยเทเปลือกหอยนานาชนิดในถุงกองบนพื้นทราย หยิบเปลือกนั้นเปลือกนี้ขึ้นดูอย่างชอบอกชอบใจ

“ช่วยจ๊ะ บ้านคุณลุงมีเยอะแยะหะคะ”

“เยอะคะ ถ้าหนูอยากได้ ลุงเก็บมาให้อีกดีไหม”

“ดีค่ะ ดีๆ”

“น้องไลท์!”

เด็กน้อยหันขวับตามเสียงดู เช่นเดียวกับคัมภีร์ที่ค่อยๆ ลุกขึ้น ยืน คุณแม่คนสวยหน้าบึ้งอีกแล้ว มือหนึ่งถือหมวกปีกกว้างสีส้มลาย ดอกของลูกสาว อีกมือหิ้วถุงน้ำปั่นที่คาดว่าคงเดินไปซื้อมาเมื่อครู่

“เปลือกหอยสวยๆ เยอะเลยคะแม่รัน” น้องไลท์ชูเปลือกหอย ในมือขึ้นอวด

เขาได้รู้จักชื่อหล่อนก็ตอนนี่เอง แต่ดูท่าหล่อนคงไม่ยอมรับจัก กับเขา

“ไปเล่นได้ตั้งไม้เถอะลูก ตรงนี้แดดร้อน เดี่ยวจะไม่สบาย”

ปากหล่อนสั่งลูกสาว แต่ตาไม่พอใจยังถลึงจ้องคัมภีร์หนึ่ง ชาย หนุ่มทำได้แค่นมอมน้องไลท์เก็บเปลือกหอยใส่ถุง เมื่อเรียบบร้อยดีก็ ยอมให้แม่รันสวมหมวกแล้วจับจูงเดินจากไป

“บ้ายบายค่ะคุณลุง”

หนูน้อยไม่มีหันมาโบกมือให้เขาแล้วตะโกนเสียงใส คัมภีร์ยิ้ม กว้างแล้วโบกมือตอบ ก่อนจะซ่อนมือให้ไวเมื่อแม่รันหันมาต่อว่ากัน ด้วยสายตา

คัมภีร์ไม่คิดจะเข้าไปกวนใจกวนตาหล่อนอีกรอบ เขาเดินเลียบ หาดไปทำธุระของตัวเอง ปล่อยให้สองแม่ลูกได้อยู่กันตามลำพังบน เสื่อผืนยอมไม้ได้ต้นสนใหญ่ วันนี้มีเรื่องที่ต้องเจรจากับเจ้จุก เจ้าของร้าน

อาหารที่พูด ที่เปิดกิจการใหญ่โตแต่จิตใจคับแคบ

ชาวเรือหลายคนบ่นให้ฟังว่าถูกเจ้าจุกกดราคา บรรดาสัตว์น้ำที่ชาวประมงหามาได้อย่างยากลำบาก สดใหม่ ส่งให้ถึงหน้ากระชังของร้าน แต่เจ้าจุกกลับรับซื้อด้วยราคาที่ต่ำกว่าเดิม ด้วยข้ออ้างที่ว่าช่วงนี้ขายลำบาก แต่สิ่งที่เขาเห็นช่างขัดกับคำพูดของเจ้าจุกเหลือเกิน

“ลูกค้าเต็มร้านแบบนี้ นายตีพอดูนี้เจ้า”

“ແหม่ ก็เพิ่งจะมีวันนี้ละที่พอขายได้ ว่าแต่มีอะไรมาขายให้เจี๊ยะพ่อกัน นี่ปลาเก่าขายดีมาก ลูกค้าชอบมาก พอจะได้มาสักสี่ห้าห้าตัวใหม่”

“ร้านอาหารที่เกาะเขาให้ราคาสูงกว่าขายกับเจี๊ตั้งเท่าตัว พวกน้ำๆ ลุงๆ ก็พากันไปขายที่นู่นกันหมด ต่อไปคงไม่มีใครมาขายกับเจี๊แล้วละ”

“อ้าว ได้ยังไง!” เจ้าจุกขึ้นเสียง ทำสะเอวราวว่าองค์แม่ค้าปากตลาดกำลังจะลง “ไอ้พวกนี้มันยังงี้ ของร้านเจี๊ไม่พอขาย ใครจะรับผิดชอบ”

“เจี๊ก็ต้องรับผิดชอบเอง เจี๊ทำตัวเอง กดราคาซะต่ำขนาดนั้น ทั้งที่เจี๊เองก็ขายได้ พวกเขามีปากมีท้อง มีลูกเมียต้องเลี้ยงนะเจี๊ ทำอะไรก็น่าจะเห็นใจกันบ้าง ราคาขายหน้าร้านเจี๊มันก็แพงอยู่แล้ว กำไรครึ่งต่อครึ่ง แบ่งมาให้พวกชาวเรือบ้างจะเป็นไร ไม่งั้นเจี๊ก็รับซื้อต่อจากพวกพ่อค้าคนกลางหน้าเลือดเถอะ ถ้าคิดจะเอาเปรียบกันขนาดนี้”

คัมภีร์ไม่คิดว่าตัวเองมีสิทธิ์มีเสียงมากพอจะต่อรองกับใครได้ ประสบการณ์ทางทะเลของเขาอย่างน้อยหากเทียบกับรุ่นเก่าที่ชำนาญน่านน้ำ แต่เขาเป็นคนตรง กล้าลุย และเข้ากับคนอื่นได้ง่าย พวกพี่น้องชาวเรือเล็กจึงอ้าแขนรับเขา พร้อมสอนวิชาชีพทางทะเลให้อย่างเต็มใจ ส่วนเขาเองก็ตอบแทนพวกพี่น้องสายอาชีพเดียวกันด้วยการ

ช่วยหาช่องทางขายรวมถึงการแปรรูปผลิตภัณฑ์ตามความรู้ที่เขาพอมี
“โอ้... พ่อฉัน ช่วยเจ้พูดกับพวกเขาหน่อยเถอะนะ ก่อนหน้านี้มัน
ขายไม่ค่อยได้จริงๆ”

“ผมเห็นเจ้ขายดีทุกวัน ถ้าขายไม่ดีเจ้เปิดอีกสาขาทำไม ไม่เจ้
พอดีรี”

คัมภันเถียงทันควัน เห็นกันอยู่คาดว่าเขาเพิ่งเปิดสาขาใหม่ เขา
ไม่ชอบคนตลบตะแลง เจรจากันให้ตรงให้ชัดไปเลยดีกว่า

“ก็ได้ๆ เจ้จะให้ราคามากกว่าเดิมก็ได้ พ่อฉันช่วยพูดให้พวกเขา
กลับมาขายกับเงินนะ”

“รักษาคำพูดด้วยนะเจ้ ถ้าเกิดซ้ำขึ้นอีก ผมจะให้พวกเขาไปขาย
ที่เกาะกันให้หมด”

“สัญญาจะสัญญา”

คัมภันไม่สนคำสัญญาลมปากนั้น เขาเดินออกจากร้านเจ้จุกไป
ด้วยความสบายใจเปลาะหนึ่ง ชาวประมงเรือเล็กหารายได้สู้เรือใหญ่
ไม่ไหวอยู่แล้ว ช่องทางของพวกเขามีไม่มาก จับสัตว์น้ำได้ครวละไม่กี่
กิโล แต่กลับโดนขูดรีดจากพวกพ่อค้าคนกลางหน้าเลือด พวกเขา
หวังพึ่งการขายส่งตามร้านอาหารที่ให้ราคาสูงกว่า แต่บางร้านอย่าง
ร้านเจ้จุกเป็นต้น กำลังเอาเปรียบพวกเขายิ่งกว่าพวกพ่อค้าคนกลาง
อย่างนี้แล้วจะยอมอยู่เฉยได้หรือ

จริงอยู่ว่าร้านอาหารมีมาก แต่ร้านใหญ่ที่พร้อมรับซื้อนั้นมีอยู่
ไม่กี่ร้าน ร้านเล็กๆ ไม่นิยมสร้างกระชังขังสัตว์น้ำเป็นเพราะมีค่าใช้จ่าย
พอสมควร ครั้นจะข้ามไปขายที่เกาะไกลๆ ก็ไม่คุ้มกับค่าน้ำมันเรือที่
ต้องสูญเสียไป

คัมภันเดินเลาะหาดมาเรื่อยๆ จนถึงต้นสนใหญ่ที่สอง
แม่ลูกยังนั่งอยู่ เขาหยุดเท้าแล้วฟังตามอง เพราะเห็นท่าทางลับๆ ล่อๆ

ของผู้ชายคนหนึ่งซึ่งแต่งตัวคล้ายกับนักท่องเที่ยว สวมหมวกและแว่นกันแดด นั่งเอนตัวสบายๆ บนเก้าอี้ผ้าใบถัดไปไม่ไกลนักข้างต้นสนใหญ่อีกต้น ในมือของชายคนนั้นถือโน้ตยสารเล่มโต ที่เดี่ยวเลื่อนขึ้นปิดหน้า เดี่ยวเลื่อนลง และสายตาหลังแว่นสีขานั้น คมก้นคิดว่าไม่ได้สนใจตัวหนังสือโน้ตยสารที่กลับหัว แต่อยู่ที่สองแม่ลูกได้สนอีกต้นต่างหากเล่า

คงเพราะลลนาที่นั่งหันหลังให้ชายต้องสงสัย หลอนจึงไม่ได้แจกสายตาดำหนึอย่างที่ชอบแจกให้คัมภันทุกครั้งทีพบหน้า แม่จึงอาจหวงไข่ดูอย่างไร ลลนาคงไม่แตกต่าง หากหลอนรู้ว่ามึชายหนุ่มอีกคนลอบมองหลอนกับลูกสาวอยู่ตลอดเวลา ไม่ต้องเดาคัมภันก็รู้ว่าหลอนจะรีบหอบลูกวิ่งข้ามถนนกลับรีส์อริตไปทันที

“ลำเอียงนี่หว่า”

คัมภันพึมพำทันทีทีถูกลลนาจองกลับมาด้วยสายตาพิฆาต เมื่อเขาหยุดมองน้องไลทีอยู่หลายนาที ลูกสาวหลอนนำรึกนำเอ็นดู เขานิยมชมชอบยอมดึกว่าเกลียดลูกหลอนเป็นไหนๆ ทีกับไ้หนุ่มด้านหลังนั้นไม่เห็นลลนาคจะใส่ใจ แคเขาแต่งตัวปอนๆ หลอนกลับพิพากษาราวว่าเขาคือผู้ร้ายทีไม่ควรอยู่ใกล้ เช่นนี้จะไม่ให้ว่าหลอน ‘ลำเอียง’ ได้อย่างไร

แค่เขามอง หลอนก็คุยกับลูกแล้วช่วยกันเก็บข้าวของอย่างไวว่อง ลลนาลูกไปแล้ว แต่คัมภันยังยืนสังเกตุอยู่อีกสักพัก เห็นไ้หนุ่มต้องสงสัยคนนั้นลุกขึ้นจากเก้าอี้ผ้าใบแล้วเดินตามไปห่างๆ ครันสองแม่ลูกข้ามถนนไปเรียบบร้อย ก็ยกโทรศัพท์ทีขึ้นสนทนาแล้วเดินย้อนมาทางคัมภัน แ่ววเสียงพูดคุยทีไม่เบาสักนิด

“ไ้ครับนาย บ้านสีขาวรีส์อริตแอนด์สปา”

คัมภันขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจประโยคลอยลมนั้น รู้แค่่วบ้านสีขาวรีส์อริตแอนด์สปาคือทีพักของลลนากับลูก แต่ไม่รู้่วผู้ชายคนนั้นคือ

ใคร มีจุดประสงค์อะไร คิดง่าย ๆ ตามประสบการณ์ของตัวเอง อยู่ที่นี้ มาหลายปีติดๆ เพิ่งเคยเห็นลลนากับลูกเมื่อไม่นานมานี้ บางทีหล่อน อาจมีปัญหาเกี่ยวกับสามี่จึงพาลูกหนีมาพักใจ และตอนนี้สามี่คงกำลังตาม หากรรยาและลูกอยู่ก็เป็นได้

“เดี๋ยวอีกหน่อยก็ตีกัน เดี๋ยวจะมีอะหนุงกะหนิงกันริมหาดนี่ละ แสบปีเอนดิง”

เรื่องราวมิได้จบแสบปีเอนดิงอย่างที่คัมภันคิดไว้ เย็นย่ำในอีก สามวันต่อมา เขาทิ้งสมอจอดเรือไว้ที่เดิม เพราะมีปลาเก๋าสี่ห้าตัวมา ส่งให้แจ๊จตามต้องการ แต่วันนี้เขาไม่เห็นน้องไลท์กับคุณแม่อีก ทุกวัน วันก่อนหนูน้อยคงถูกดุเพราะจู้ๆ ก็วิ่งมาหาเขาแล้วร้องถาม เสียงใส่ว่า

‘มีเปลือกหอยฉวยมาฝากหนูไหมคะ’

เขาทำให้น้องไลท์ผิดหวังเพราะไม่ว่างไปเก็บเปลือกหอยสวย แต่วันนี้เขามีมาฝากถุงใหญ่ ตั้งใจว่าส่งปลาเก๋าให้แจ๊จเรียบร้อยจะ ย้อนกลับมาเอาถุงเปลือกหอยที่ทำยเรือไปให้ ผิดหวังอยู่เหมือนกันเมื่อ ไม่ได้ยินเสียงหัวเราะน่าฟังของเด็กผู้หญิงช่างจ้อ

คัมภันรับเงินจากแจ๊จมานับแล้วเก็บใส่กระเป๋า มีชิปแบบคาด เหวของตัวเองอย่างมิดชิด เขาแวะซื้อเครื่องดื่ม อาหารสำเร็จรูป และ ของใช้ที่หมดพอดี รวมไปถึงน้ำดื่มสะอาดอีกสองขวดใหญ่ ของจำเป็น พวกนี้ควรมีติดเรือเอาไว้เสมอ บางวันเขาล่องเรือเพลินไปไกลฝั่ง ก็ นอนค้างอ้างแรมมันเสียกลางทะเล วิถีชาวเรือมักเรียบง่าย และเขาก็ หลงไหลชีวิตสมณะเช่นนี้เหลือเกิน

“น้องไลท์ น้องไลท์อยู่ที่ไหนลูก”

คัมภันชะงักมือที่กำลังจะสตาร์ทเครื่องเรือ เขาเงยหน้าขึ้นมอง

ไปที่ฝั่ง แม่จางอาจหวงไขวี่งและตะโกนเรียกลูกสาวไปทั่วทั้งหาด เห็น
หล่อนหยุดคุยกับประชาชนนท่ก่อนจะแยกกันไปคนละทาง เขากับหนุ่ม
หน้าหวานู้จักกันดี เพราะมีใจรักในการออกกำลังกายเหมือนกัน แต่
ช่วงนี้ประชาชนนท่สนใจการปั้นจักรยาน เราจึงไม่ได้วิ่งและว่ายน้ำด้วย
กันบ่อยนัก

“นี่นาย! เอาลูกฉันไปไว้ที่ไหน เอาลูกฉันคืนมานะ”

ทันทีที่คัมภีร์เดินเข้าไปหาหวังสอบถามเพราะเป็นห่วงเลขยา
กลับถูกกลนาตวาดลั่นแล้วกระซอกเสียงอย่างรุนแรง คัมภีร์ตกใจเพราะ
หล่อนร้องไห้ น้ำตาเปื้อนตาบวมจนขนตาเปียก จมูกกับแก้มแดงกำ
ลัดทอนความสุขไปได้มากทีเดียว

“ใจเย็นนะคุณ ฟังผมพูดก่อน”

“นายทำอะไรลูกฉัน! เอาลูกฉันคืนมาๆ”

นอกจากไม่ฟัง หลณายังทุบอกเขาก่อหลายครั้ง หล่อนร้องไห้
จนเสียงแหบแล้วทรุดลงนั่งหมดแรงบนพื้นทราย ไม่เปิดโอกาสให้
คัมภีร์อธิบาย กล่าวโทษว่าเขาคือคนร้ายลักพาตัวลูกสาวของหล่อน
ไป

“ผมไม่ได้ทำอะไรลูกคุณ คุณฟังผมนะ หยุดร้องไห้แล้วฟังผม”

ยิ่งห้ามหลณาก็ยิ่งร้อง คัมภีร์คิดว่าคงคุยกันไม่รู้เรื่อง เขาจึงลุก
ไปถามป่าแปด แม่คำริมหาดที่รู้จักกัน ได้ความว่าหลณาตามหาลูกสาว
มาเกือบชั่วโมงแล้วแต่ยังไม่พบ มีคนเห็นว่าเลขยาขึ้นเรือเร็วไปกับ
ผู้ชายแปลกหน้าคนหนึ่ง รูปพรรณสัณฐานที่เล้ามาคัมภีร์และพวก
แม่คำไม่เคยเห็นมาก่อน ผู้ชายคนนั้นไม่เคยมาที่นี่ และการมาของเขา
คือการพาตัวเลขยาไปจากหลณา

“แล้วได้บอกคุณรึยัง”

“ยังไม่ทันได้บอกอะไรหรอกพ่อมัน คุณรึนเอาแต่ร้องไห้ร้องไห้
ไม่ยอมฟังอะไรเลย แต่ป่าว่าผู้ชายคนนั้นไม่น่าจะใช่คนร้ายนะ ท่าทาง

ดูใจดีเชียว พ่อของเด็กกรีเปล่า”

“อาจจะมีหรือไม่มีก็ได้ ผมฝากบ่าแปดโหล. ไปหาเปี้ยกที่เกาะ
ที่ ให้ช่วยกระจายข่าว เพราะถ้าเขาพาเด็กไปที่นั่นจริง คนของเราจะ
ได้คอยเป็นหูเป็นตา”

คัมภีร์ได้ข้อมูลมากพอแล้ว แต่สภาพของผู้หญิงที่นั่งสะอื้นกอด
เขาคงไม่พร้อมรับรู้อะไรตอนนี้ เขาเข้าใจความรู้สึกของหล่อนดี หัวใจ
จะขาดรอนๆ เป็นเช่นไรเขาเคยสัมผัสมาก่อน ลลนกำลังซอกเมื่อจู่ๆ
ลูกสาวก็หายตัวไป ทั้งที่หล่อนระวังคนแปลกหน้าทุกคนที่เข้าไปใกล้
ลูกสาว และเรื่องเช่นนี้ไม่ควรเกิดขึ้นเลย

1

คนในอดีต

ลลนาสงบลงมากแล้ว หล่อนยอมฟังในสิ่งที่คัมภันอธิบาย เขาดูเป็นคนที่ไม่ควรไวใจ แต่เขายืนยันว่าไม่ได้ลักพาตัวลูกสาวของ หล่อน และเต็มใจช่วยเหลืออย่างเต็มที่

“คุณต้องมีสติให้มากนะ แล้วลองคิดว่าผู้ชายคนนั้นคือใคร ไซ่พ่อน้องไลท์รีเปล่า”

“ลูกฉันไม่มีพ่อ!” ด้วยความปากไวจึงขึ้นเสียงกลับไปเมื่อถูก แทงใจดำ ก่อนจะถูกคิดขึ้นมาได้ว่า ลูกสาวหล่อนไม่ได้เกิดจากกระบอก ไม้ไผ่ และพ่อของลูกคือความกลัวที่ยังฝังหัวหล่อนอยู่ทุกเช้าค่ำ

“โอเค ไม่มีก็ไม่มี เราจะได้ตัดข้อสงสัยทิ้งไปที่ละจุด แต่คุณ ต้องใจเย็นให้มากกว่านี้นะ ผมชื่อคัมภัน เรียกผมว่าภันก็ได้ ผมไม่มี เจตนาไม่ดีใดๆ ทั้งนั้น ผมแค่เอ็นดูลูกสาวคุณ แกเป็นเด็กน่ารัก ผมไม่ได้คิดอกุศลอะไรจริงๆ นะคุณวัน”

ลลนาเงยหน้าขึ้นมาจ้อง แปลกใจเมื่อเขา รู้จักชื่อหล่อน ทั้งที่ ตลอดมาหล่อนไม่เคยคิดผูกมิตรกับเขามาก่อน

“ผมจำมาจากน้องไลท์ ถ้ามันทำให้คุณไม่พอใจ ผมต้องขอโทษ ด้วย”

เขาดูเป็นคนเจียมตัว ขนาดคุยกันยังแทบตะโกนเพราะนั่งอยู่

ห่าง เขาคงไม่กล้าเข้าไปใกล้เพราะกลัวหล่อนจะฟาดจะทุบเอาอีกรอบ
“นายคิดว่าเขาพาลูกฉันไปที่ไหน”

ตามคำบอกเล่าของผู้เห็นเหตุการณ์ เรือคนร้ายมุ่งหน้าไปทาง
เกาะเสม็ด สถานที่ท่องเที่ยวขึ้นชื่อของจังหวัด ที่คัมภีร์ให้ข้อมูลเพิ่มเติม
เติมน่านั่งเรือของเขาข้ามฟากไปได้ แม้จะใช้เวลานานกว่าเรือโดยสาร
ขนาดใหญ่ แต่ลลนาใจร้อนเกินกว่าจะนั่งรถไปรอตีตัวขึ้นเรือที่ท่าเทียบ
เรือซึ่งมากไปด้วยนักท่องเที่ยว

หญิงสาวตัดสินใจโดยสารเรือหางปาลำเล็กของคัมภีร์

เมื่อเขาเสนอให้อย่างมีน้ำใจ ตัวเรือโยกไปตามวิถีคลื่น เสียงเครื่องยนต์
ดังกระหึ่มอยู่ตลอดเวลา เขายังคับทิศทางด้วยหางเสือท้ายเรือ ส่วน
หล่อนนั่งเอนเอนอยู่ด้านหน้า พยายามมองไปให้ไกลสุดลูกหูลูกตา
คลื่นกระทบตัวเรือลำน้อยที่พยายามฝ่าฟันไป

ลลนาเวียนศีรษะและคลื่นไส้ หล่อนไม่เคยโดยสารเรือลำเล็กมา
ก่อน ตัวเรือเจอแรงปะทะทั้งคลื่นลม ต่างกับเรือโดยสารขนาดใหญ่
มากทีเดียว ลลนาหลับตาลงเพราะได้ยินเสียงหวีดแหลมในหู ท้องที่
ว่างปั่นป่วนจนทนไม่ไหว สุดท้ายก็โง้งคออาเจียนลงทะเล มือข้างหนึ่ง
เกาะกราบเรือเอาไว้ ส่วนอีกข้างกอดเสากระโดงเรือไว้แน่น

“ไหวไหมคุณ เอายาตามไวันะ ทนหน่อย เดียวก็ตีขึ้น วันนี้น้ำลม
แรง เมฆฝนก็ครึ้มเขียว”

คัมภีร์ชะลอเครื่อง เขารินน้ำใส่แก้วให้ลลนาแล้วส่งยาตามให้แก้
อาการวิงเวียน รอจนหล่อนบอกว่าไหวจึงเร่งเครื่องแล้วเดินทางต่อ
อีกครั้ง

หญิงสาวหลับตาฟังเสากระโดงเรือไว้อย่างนั้นตามคำแนะนำ
ของคัมภีร์เพื่อลดอาการคลื่นเมา หล่อนเชื่อว่าตัวเองไหว ไม่อยากให้การ
เดินทางต้องล่าช้าลง เพราะสิ่งสำคัญกว่าคือชีวิตของลูกสาวที่ยังไม่รู้

ชะตากรรม ถ้าผู้ชายตามคำบอกเล่า นั่นคือ ‘เขา’ อย่างที่หล่อนคิด ชีวิตของเลศยาคงปลอดภัย แต่ชีวิตของหล่อนเล่า จะอยู่ต่อได้อย่างไร นับจากวันที่เขาพรากลูกสาวไปจากอก

เมฆฝนที่ครึ้มไปทั้งฟ้าสร้างความปั่นป่วนให้ท้องทะเลไม่น้อย คลื่นลมกระโชกแรงส่งผลให้เรือเล็กของคัมภันอินเอน แล้วท่าฝนก็เท กระหน่ำอย่างไม่เห็นแก่ใจคนเป็นแม่ที่กำลังจะขาดรอนๆ คัมภันตะโกน บอกหล่อนว่าเขาต้องหาที่กำบังหลบฝน ท่ามกลางคลื่นลมที่โถมใส่ไม่ ลืมหูลืมตา เรือเล็กไม่อาจฝืนต่อไปได้เพราะอันตรายเกินไป

“ฉันเป็นห่วงลูก ยังไหวคะ ไปต่อเถอะนะ”

ลลนายังใจร้อนเสมอ แต่คัมภันไม่ฟัง เขาหันหางเสือเปลี่ยน ทิศทางเดินเรือ มุ่งหน้าไปที่เกาะเล็กๆ ซึ่งกำลังจะถึงในอีกไม่กี่นาที

“เราต้องหลบบนะคุณวัน กลางทะเลอาจมีพายุ ถ้าคุณอยากมีชีวิตอยู่ต่อเพื่อลูกของคุณ คุณต้องเชื่อผม”

คัมภันโยนผ้าใบกันฝนที่มีเพียงผืนเดียวให้หล่อน เขาสั่งให้ หญิงสาวกางคลุมตัวเองเอาไว้ ในขณะที่ตัวเขายอมเปียกปอนท่ามกลาง ฝนที่เทลงมาไม่ขาดสาย

เมื่อถึงที่หมาย คัมภันก็ทิ้งสมอจอดเรือไว้แล้วกระโดดลง น้ำลึกเท่าเอวไปรอรับผู้โดยสารอีกคน เขาบอกว่าไม่สามารถขับเรือไป จอดได้ไกลมากกว่านี้ เพราะชายฝั่งเต็มไปด้วยหินโสโครกที่อาจเป็น ปัญหาต่อท้องเรือของเขาได้ ฝนยังตกหนัก ฟ้ายังคำราม ทั้งเขาและ ลลนาเปียกปอนไปหมดทั้งตัว ผ้าใบที่หล่อนกางคลุมไว้ช่วยกันไม่ได้ มากนักเพราะมีลมแรงเป็นอุปสรรค

“ขึ้นหลังผมเถอะ ข้างล่างมีหอยเม่นเต็มไปหมด ผมไม่อยากให้คุณเสียว”

ลลนาส่ายหัว หล่อนไม่อาจรับข้อเสนอของคัมภันได้ แม้จะกลัว

หอยเม่นฤทธิ์ร้ายได้ทะเลนั้น

“ผมไม่มีเจตนาล่วงเกินคุณหรอก แต่มันจำเป็น ถ้าคุณถูกหอยเม่นพวกนั้นตำ ก็ล้มเลิกความตั้งใจไปตามหาลูกสาวคุณเถอะ”

ราวว่าคัมภีร์อ่านใจหล่อนออก พอจบคำเขา ลลนาก็ว่างายขึ้น หล่อนยอมเกาะหลังคัมภีร์แล้วกางผ้าใบคลุมตัวเอาไว้ตามคำสั่ง คงเพราะเขาตัวใหญ่ น้ำหนักตัวหล่อนจึงไม่เป็นอุปสรรคต่อเขาเลยสักนิด เขาสามารถเดินผ่านน้ำลึกได้อย่างคล่องแคล่วโดยมีไฟฉายแบบสวมศีรษะเป็นเครื่องนำทาง ไม่มีเดินโซเซแม้ลมจะสะบัดจนยอดมะพร้าวเอนไหวเป็นทิวแถว

“ทางนี้คุณ”

ทันทีที่ถึงฝั่งเขาก็ปล่อยหล่อนลงจากหลังแล้ววิ่งนำไปอย่างรู้เส้นทาง นำแปลกที่บนเกาะเล็กๆ มีชอกหินลึกและกว้างคล้ายถ้ำพอเป็นที่กำบังได้ คัมภีร์ถอดไฟฉายจากศีรษะแล้วใช้ส่องสำรวจไปรอบๆ เมื่อแน่ใจว่าปลอดภัย เขาก็ยื่นไฟฉายอีกกระบอกให้หล่อนถือเอาไว้

“เดี๋ยวผมจะกลับไปเอาของที่เรือ คุณเอาผ้าใบปูรองนั่งไปก่อน ในนี้ปลอดภัย ไม่มีอะไรน่ากลัว อยู่คนเดียวได้นะ เดี่ยวผมรีบกลับมา”

“ฉันอยู่ได้”

เขาสิ่งเหมือนหล่อนเป็นเด็ก หรือไม่ก็คิดว่าผู้หญิงทุกคนต้องอ่อนแอ กลัวความมืด หรือขี้ตกใจเพราะเสียงฟ้าคำราม เขาคิดผิดแล้ว หล่อนเข้มแข็งมากกว่าที่เขาคิดนัก

คัมภีร์หายไปไม่นานจริงๆ เขาวิ่งกลับมาอีกครั้งในสภาพเปียกโชก ในอ้อมแขนกอดตุ้งตำใบหนึ่งเอาไว้แน่น เมื่อวางมันลงเขาก็หันไปปิดน้ำออกจากชายเสื้อ สะบัดผมที่เปียกชุ่มแบบศีรษะ เช็ดหน้าเช็ดตา แล้วหยิบข้าวของจำเป็นออกจากตุ้งตำที่ละชิ้นสองชิ้น

“คุณเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะ เปียกขนาดนี้เดี๋ยวจะไม่สบาย”

นำแปลกที่ในเรือเขามีข้าวของพร้อมสรรพ เสื้อผ้าที่เขายื่นให้

ไม่ต่างจากที่เขาสวมน้ก แต่ลลนายังลั้งเลเพราะไม่เห็นจุดลับตาใด พอจะเปลี่ยนเสื้อผ้าได้

“ฉันไม่ได้รังเกียจเสื้อผ้านายหรอกนะ แต่ฉันไม่รู้จะเปลี่ยน ยังไง”

“ฉันเดี๋ยวมออกไปข้างนอก เรียบร้อยคุณก็ไปเรียกผมแล้วกัน”
คัมภันลูกแล้ว แต่ลลนารั้งเขาเอาไว้ มันดูเห็นแก้ตัวเกินไปถ้า ต้องให้เขาออกไปตากฝนด้านนอกอีกคร้ง

“นายใช้ผ้าผีนั่นผูกตาไว้ก็ได้ เดี๋ยวจันจะเดินไปเปลี่ยนด้าน หลัง แต่นายห้ามชี้โกงหันไปแล้วกัน”

“ได้ครับ” เขาว่าง่ายเชียว ผูกผ้าปิดตาเรียบร้อยก็นั่งนึ่งเป็นรูป สลัก ไม่มีไหวติงให้ลลนนาหนักใจ

หญิงสาวรีบเปลี่ยนชุดที่เปี๊ยกออก ชุดใหม่ที่เขาไม่น้ำใจเอื้อเพื่อ ให้นำนั้นใหญ่ไปบ้าง แต่ในสถานการณ์คับขันมีเท่านี้ก็ถือว่าวิเศษมาก แล้ว

“นายไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะ ฉันไม่หันไปมองหรอก”

คัมภันแกะผ้าปิดตาออก เขาเพียงแค้ม ไม่ได้พูดอะไร แต่ถือ ไฟฉายเดินดุ่มๆ เข้าไปด้านหลัง หายไปสักพักก็กลับออกมาพร้อมเศษ กิ่งไม้ใบหญ้าแห้ง เขาลงมือก่อไฟทั้งที่เสื้อผ้ายังเปี๊ยก นั่นทำให้ลลนา ออดสงสัยไม่ได้

“ทำไมไม่รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าล่ะ”

“ผมมีติดเรือไว้แค่ชุดเดี๋ยงเพื่อฉุกเฉิน”

ลลนาก็มลงมองชุดที่ตัวเองสวม เพราะหล่อนแท้ๆ เขาจึงลำบาก ลูกสาวหล่อนหาย เขาไม่จำเป็นต้องยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ ตลอดเวลา ที่ผ่านมามาหล่อนไม่เคยมองเขาในแง่ดีเลย รู้สึกผิดที่ตัดลนคนจากรูป ลักษณะภายนอกเท่านั้น

“ขอขอบคุณนะ แล้วก็ขอโทษที่เคยมองคุณไม่ดี”

หล่อนยกเขาขึ้นมาอีกระดับ เพราะคำว่า ‘นาย’ ที่ใช้เรียกแทนตัวเขาฟังดูไม่ให้เกิดเกียรติ อย่างน้อยเขาก็มีน้ำใจ หล่อนควรผูกมิตรและหยิบบิ้นไม้ตรีให้เขาบ้าง

“คงคุณอะไรเล่าครับ คนบ้านๆ แบบผมไม่ได้เจ้ายศเจ้าอย่างจะเรียกนาย เรียกไอ้ ผมไม่ถือสาหรอก ตามสบายเถอะ”

“ฉันสบายใจที่จะเรียกแบบนี้ค่ะ” เพราะเคยถูกคนอื่นเหยียบย่ำดูแคลน ลลนาจึงเข้าใจความรู้สึกนั้นดี และหล่อนไม่ต้องการทำเหมือนที่เคยถูกกระทำมาก่อน การให้เกิดเกียรติคนอื่นถือเป็นสิ่งที่ควรทำให้ชิน

“หิวไหมครับ ผมมีกาต้มน้ำ มาฝากะป๋องก็มี”

คัมภีร์เปลี่ยนแปลงเรื่อง คงเพราะท้องของหล่อนร้องท้วง เขาถูกลูกจุกหาของในถุงดำนั้น มันไม่ต่างอะไรกับกระเป๋าสารพัดนึกของโตราเอมอนเลย แชนดิวิชพร้อมกินเขาก็ยังมี

“ถ้ารอไม่ไหว กินแชนดิวิชไปก่อนก็แล้วกันครับ”

เขาแกะซองแชนดิวิชให้หล่อนเรียบร้อย คล้ายบังคับกลายเป็นให้หล่อนจัดการมันลงไปให้หมด

ลลนาไม่ปฏิเสธน้ำใจของเขา แต่หล่อนแบ่งแชนดิวิชออกครึ่งหนึ่งแล้วส่งคืนให้ เพราะคงไม่ใช่แค่หล่อนที่หิว ท้องเขาเองก็คงไม่ต่างจากหล่อนนัก

มิตรภาพของลลนากับผู้ชายแปลกหน้าค่อยๆ พัฒนาขึ้นตามลำดับ คัมภีร์ตั้งกาต้มน้ำจนเดือดแล้วรินน้ำร้อนใส่ปะหมี่ถ้วยสำเร็จรูปสำหรับตัวเขาและลลนา ทั้งสองต่างจัดการมื้อค่ำของตัวเองไปเงียบๆ ด้านนอกฝนยังกระหน่ำ พายุังคำรามคล้ายกลิ้งแกล้ง ลลนาถอนหายใจแล้ววางถ้วยปะหมี่ลงข้างตัวทั้งที่ยังพร่องไปไม่ถึงครึ่ง

“เราต้องอยู่ที่นี้อีกนานเท่าไร”

“จนกว่าฝนจะหยุดตก ผมเองก็ตอบไม่ได้ว่าเมื่อไหร่”

ไม่ใช่ความผิดของเขา มนุษย์เราไม่มีวันอยู่เหนือธรรมชาติได้

ลลนาต้องข่มใจไม่ให้คิดไปในแง่ร้าย แต่ความเป็นแม่ทำให้หยุดคิดไม่ได้เลย ปานนี้เลิศยาจะเป็นเช่นไร มือเย็นจะตกลึงท้องหรือยัง ฝนตกหนัก จะเปียก จะหนาว จะไม่สบายหรือเปล่า เวลานอนใครจะกล่อม จะเล่านิทานให้ลูกฟัง คิดแล้วน้ำตาก็ทำท่าจะไหล หล่อนรีบเงยหน้าห้ามมันไว้ ไม่ใช่เวลามาอ่อนแอให้ใครสงสาร

“คุณหนาวรีเปล่า”

เสียงของคัมภีร์ดิ่งให้ลลนาหลุดจากภวังค์ห่วงหาแล้วหันไปมอง เขายืนผ้าห่มหลายพริ้วมาให้ คงเห็นว่าหล่อนนั่งกอดเข้า กอดตัวเอง

“ไม่หรรอกคะ คุณน่าจะหนาวมากกว่าฉัน”

คัมภีร์ควรจะหนาว เพราะเขาถอดเสื้อไปตากข้างกองไฟ รวมทั้งเสื้อผ้าเปียกของหล่อนที่เขาช่วยซิงเชือกเป็นราวแล้วตากเอาไว้ หล่อนเองสวมเสื้อแขนยาวกับกางเกงขายาว นั่งอยู่ข้างกองไฟเช่นนี้ไม่หนาวเลยสักนิด โดยเฉพาะใจของหล่อน มันร้อนรุ่มเสียยิ่งกว่าอะไรดี

“คิดในแง่ดีเข้าไว้นะครึบ นื่องไลท์ต้องปลอดภัยแน่ๆ ผมเชื่ออย่างนั้น”

ลลนาเองก็เชื่อว่าลูกสาวต้องปลอดภัย แต่ถ้าคนที่พาลูกไปไม่ใช่ ‘เขา’ ก็ใจหายเกินจะกล้าคิดต่อ ได้แต่ภาวนาให้ฝนฟ้ารวมถึงเทวดาเจ้าขาเห็นใจคุณแม่คนนี้สักหน่อย แต่ดูเหมือนคำขอจะไม่เป็นผล เพราะเสียงฟ้าผ่าเบรียงลงมาจนลลนาสะดุ้ง ย้ำให้เข้าใจอีกครั้งว่า มนุษย์เดินดินไม่มีสิทธิ์อยู่เหนือธรรมชาติได้

“ชอบคุณที่เอ็นดูลูกสาวฉันนะคะ แกะไซค์ดีที่ไปไหนก็มีแต่คนรัก”

เพราะเบือจะฟังเสียงฝนเสียงฟ้า หล่อนจึงหันมาคุยกับผู้ร่วมชะตากรรม คัมภีร์นั่งอยู่อีกฟากของกองไฟที่ลุกโชน ในเมื่อต้องติดแหง็กอยู่กับเขา ทำความรู้จักกันอีกสักหน่อยคงไม่เสียหาย

“คุณมีลูกไหมคะ”

คัมภีร์สบตากับลลนาเพียงแวบเดียวเท่านั้น แวตตาของเขาบอก
ความอึดอัดลั้งเล ไม่คิดว่าคำถามง่าย ๆ ของหล่อนจะทำให้เขาเงยบ
ไปได้ชั่วขณะ หล่อนจวนจะเอ่ยขอโทษที่ละลาละล้วง แต่คัมภีร์ยอม
เปิดปากเล่าออกมาเสียก่อน

“ครับ ผมมีลูกสาว”

รอยยิ้มภายใต้หนวดเคราไม่กระจ่างนัก แต่ลลนาอาศัยอ่านจาก
ดวงตา ความรู้สึกของคนเป็นพ่อฉายกระจ่างอยู่ในนั้น คัมภีร์คงรักลูก
ของเขามาก เพียงแค่พูดถึงลูกไม่กี่คำ น้ำตาก็คลอตาเขาได้อย่าง
น่าประหลาด เห็นเป็นผู้ชายตัวใหญ่แข็งแรง แต่เรื่องลูกเขากลับยอม
เผยให้หล่อนเห็นในมุมอ่อนแอ

“อายุน่าจะพอๆ กับน้องไลท์ แต่เราไม่ได้อยู่ด้วยกัน ผมเคยเห็น
หน้าลูกแค่ครั้งเดียวตอนคลอดใหม่ๆ ตัวแดงเขียว หน้าตาจิ้มลิ้มเหมือน
แม่เขามาก ไม่มีส่วนไหนคล้ายผมเลยสักนิด”

ในรอยยิ้มมิใช่เพราะตลก ลลนารู้ว่าเขาพยายามกลบเกลื่อนให้
ดูเข้มแข็ง หล่อนแสร้งทำเป็นมองไม่เห็นน้ำตาที่คลอจนเกือบล้นนั้น
เขาก็มีหน้าล่ง คงซ่อนมันไว้ แต่ความอ่อนแอนั้นซ่อนได้ไม่มิดเพราะ
เสียงแปร่งไปจากเดิม

“ลูกอยู่กับภรรยาคุณหรือคะ”

“ครับ แม่เขาคงเลี้ยงได้ดีกว่าผม”

ลลนาพอจะเข้าใจสภาพครอบครัวของคัมภีร์ได้บ้าง เขาแยก
กันอยู่กับภรรยาตั้งแต่ลูกเกิด แต่ในความเป็นพ่อยังโหยหา ยังรักลูก
ไม่แปลกใจอีกต่อไปว่าทำไมคัมภีร์จึงเอ็นดูเสศยา เพราะลูกสาวของ
เราวัยไล่เลี่ยกัน เขาคงคิดถึงลูกสาวมากจริงๆ

“ทำไมไม่ไปหาลูกล่ะคะ ฉันเชื่อว่าคุณจะเป็นพ่อที่ดี”

“อย่าเลยครับ แกมีครอบครัวใหม่ที่อบอุ่นดีแล้ว อย่านำให้ลูกต้อง
รู้เลยว่าผมเป็นพ่อของแก”

เป็นความคิดถึงที่แสนเจ็บปวด ลลนาสัมผัสได้ ด้วยความเจียมตัวของคัมภีร์ทำให้เขาก้มหน้ายอมใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ความโหยหานี้ไปตลอดกาล เมื่อคนเราถูกพรากจากสิ่งอันเป็นที่รัก ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าต้องทุกข์หนักหน่วง ชะตาชีวิตของคัมภีร์ช่างคล้ายกับหล่อนเหลือเกิน ต่างกันที่หล่อนไม่มีวันยอมให้ใครหน้าไหนมาพรากลูกสาวไปจากอกแม่ผู้นั้นจะเป็นพ่อที่สามารถเลี้ยงดูเสวยยาได้ไม่ต่างจากหล่อน

“ขอโทษนะคะ ฉันไม่น่าชวนคุยเรื่องนี้เลย”

“เพื่อความสบายใจของคุณ ผมยินดีครับ แต่ผมยืนยันนะว่าไม่เคยคิดร้ายกับลูกสาวคุณเลย”

“ฉันเข้าใจคุณค่ะ ต้องขอโทษด้วยที่เคยทำกริยาไม่ดีกับคุณ”

“สภาพเหมือนใจរបแบบผม ไม่ว่าจะใครก็คงจะกลัวละครับ”

ลลนาหัวเราะะ ต่อไปหล่อนจะไม่กลัวเขาอีกแล้ว และลูกสาวหล่อนคงชื่นชอบเขาไม่น้อยเช่นกัน เพราะเห็นพูดถึง ‘ลุงเปลือกหอยฉวย’ อยู่บ่อยๆ

เสวยยาคือความสุขของคนเป็นแม่ คือแสงสว่างอันรุ่งโรจน์ จะเป็นไรไปถ้าหล่อนจะแบ่งปันความสุขและแสงสว่างนี้ให้ผู้ชายคนหนึ่ง ที่คิดถึงลูกสาวเขาอย่างสุดแสน คัมภีร์ไว้วางใจได้ และเขาได้รับอนุญาตให้เลื่อนฐานะขึ้นเป็น ‘ลุงกัน’ ของลูกสาวหล่อนแล้วด้วยความเต็มใจ

“แค่คุณเข้าใจ ผมก็ดีใจมากแล้วครับ”

รอยยิ้มของเขากว้างกว่าเดิมจนเห็นฟันขาว ถ้าไปหน้าของเขาเกลี้ยงเกลารากหวดเครารกคงน่าดูมากกว่านี้ ดวงตาดำสนิทเช่นมมหยักศกที่ยาวระต้นคอ คิ้วเข้มและหนา ขนตาองสวยช่างขัดกับบุคลิกห้าวๆ ลุยๆ หุ่นเขาล่ำ กล้ามเนื้อเห็นชัดเจน ผิวสีแทนเข้มคงเพราะแดดแรงกลางทะเลแผดเผา ภาพรวมเขาดูดี ไปหน้าคมคาย เพียงแต่กรูกรังไปหน่อยเท่านั้นเอง

“คุณดูไม่เหมือนคนไทย แต่ก็ไม่น่าจะใช้ลูกครึ่ง”

ลลนาเคยคลุกคลีกับผู้ชายต่างชาติต่างเชื้อ เชื่อว่าตาหล่อนมอง
ไม่พลาด

“แม่ผมเป็นลูกครึ่งบราซิลครับ คงได้เชื้อจากแม่มาบ้าง”

“แล้วคุณอยู่กับแม่ใช่ไหมคะ”

“เมื่อก่อนนะใช่ แต่แม่ผมจากไปหลายปีแล้วครับ”

“ฉันเสียใจด้วยนะคะ”

ลลนาอยากถามเขาอีกหลายเรื่อง แต่กลัวเป็นการละลาบละล้วง
เกินงาม หล่อนยอมจบคำถาม แสร้งบอกเขารู้สึกเพลีย อยากงีบ
สักพัก และเขาเองก็แสนดีนัก จัดเตรียมที่ทางให้หล่อนได้พักในที่
เหมาะสม

“ไฟใกล้หมดแล้ว เดี่ยวผมเข้าไปหาพินมาเพิ่ม ดึกๆ อากาศ
จะเย็น”

จริงอย่างที่เขาว່ว่า ลมที่โชยเข้ามาปะทะหอบไอเย็นมาเป็น
ระลอก หล่อนเองก็เริ่มหนาวจนต้องเอามือซุกเข้าไปในเสื้อ

“ข้างในมีพินด้วยหรอคะ แปลกจัง”

“ไม่ใช่แค่เราหรอกครับที่ใช้ที่นี่หลบฝน ชาวเรือเกือบทุกคนเคย
มาที่นี้ทั้งนั้น บางคนก็หอบกึ่งไม้มาทิ้งไว้เป็นกองๆ ถ่านบ้าง เทียนบ้าง
ไฟแช็กก็มี เพราะพวกเรารู้ครับว่าถึงไม่ได้ใช้ คนอื่นก็ต้องได้ใช้”

ได้ฟังแล้วลลนาก็ยิ้มตาม หาไม่ได้ง่ายในสังคมสมัยนี้ที่คนเรา
จะนึกถึงคนอื่น คนส่วนใหญ่สนใจตัวเอง นึกถึงแต่เรื่องของตัวเอง และ
ทำเพื่อตัวเองกันทั้งนั้น คัมภีร์เป็นคนดี ลลนาเชื่อว่าเขาเป็นพ่อที่ดีของ
ลูกเขาได้ แต่ภรรยาเขาคงต้องการมากกว่าความดีของคูชีวิต ความ
มั่งคั่ง มั่นคง เป็นเหตุผลสำคัญที่ผู้หญิงหลายคนเลือกทิ้งผู้ชายดีๆ ไป
อย่างไม่เสียดาย

ยิ่งดึกอากาศยิ่งเย็น ฝนหยุดตกแล้ว แต่คัมภีร์ไม่คิดจะปลุกกลณาที่กำลังหลับสบาย หล่อนควรพักผ่อนให้เต็มที่ เก็บแรงเอาไว้สู้กับเช้าวันใหม่ เขาสะละผ้าห่มให้หล่อนแล้วนั่งกอดตัวเองอยู่ข้างกองไฟ เสื้อผ้าที่เปียกตากไฟจนแห้ง สวมไว้พอให้คลายหนาวลงได้บ้าง

คัมภีร์หลับไม่ลงเพราะมีเรื่องให้ต้องคิดหลายเรื่อง ใจหนึ่งคือห่วงเลขยา อีกใจมันย้อนคิดถึงเรื่องราวในวันวาน เรื่องของอดีตภรรยา คือความเจ็บปวดที่ยากจะลืม เขาถูกหล่อนสลดรักแล้วหอบลูกไปกับชายผู้ที่ไม่เหนือกว่าเขาทุกด้าน ลูกสาวของเขาแท้ๆ สิทธิเป็นพ่อเขายังไม่มีโอกาสได้รับ แต่ผู้ชายคนนั้นกลับได้ไปทุกสิ่ง เพียงเพราะว่ารวยกว่า มีหน้าตาทางสังคมมากกว่า ‘ไอ้กระจอก’ คนนี้ ที่เคยถูกอดีตภรรยาตราหน้าเอาไว้

‘จำใส่หัวเอาไว้นะ เด็กคนนี้ไม่ใช่ลูกของคุณ พ่อเขาเป็นเศรษฐี ไม่ใช่ไอ้กระจอกไร้อนาคตอย่างคุณ!’

คัมภีร์เผลอกำหนดแน่นทุกครั้งทีหนึ่งรันทตในอดีตฉายขึ้นในหัวเป็นฉากเป็นตอน เขาก็หันหน้าซุกเข้าทุกครั้งเมื่อตัวเองอ่อนแอ ก่อนจะยอมพ่ายแพ้และหลังน้ำตาให้สาแก่ใจทรมาณ

แสงแดดลอดผ่านมาปลุกคัมภีร์ที่เผลอหลับไปเพราะความเหนื่อยล้า ลณาคงตื่นนานแล้ว หล่อนเปลี่ยนมาสวมเสื้อผ้าชุดเดิมที่ดูทะมัดทะแมง เสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินพับแขนถึงศอกกับกางเกงผ้ายัดขาสั้นสีครีมที่กั้นกางเกงดูเลอะไปบ้าง หญิงสาวเดินออกไปข้างนอก หายไปสักพักก็กลับมาตะโกนบอกเขาอย่างตื่นเต้น

“ฝนหยุดแล้วคะ ฟ่ำใส่เสื้อขาว”

รอยยิ้มที่ส่งมาทักทายไม่ค่อยสดใสพอๆ กับแววตาแสนโศก ลูกสาวหายไปทั้งคน คงยากที่แม่จะหน้าขึ้นตามาน

“ล้างหน้าแปรงฟันก่อนได้นะคุณรัน”

ในถู่ที่เขาชนมาจากเรือมีแปรงสีฟันอันใหม่ที่เพิ่งซื้อ เขายินดียกให้ลลนา

“ไม่ละคะ ตอนนี้อใจฉันไปอยู่ที่เกาะเสม็ดแล้ว”

เพราะประโยคนั้นเซียว คัมภันจึงรีบเก็บข้าวของชนกลับไปไว้ที่เรือ เตรียมพร้อมสำหรับการออกเดินทางในช่วงเช้า แต่แล้วทำไมจึงรู้สึกแปลก ใจเด่นแรงนิดๆ เมื่อต้องย่อตัวลงนั่งให้ลลนาขึ้นซี่หลังอีกครั้ง แม้เข้านี้ระดับน้ำจะลดลงกว่าเมื่อคืน แต่รู้สึกว้าว้าเขาล้า ก้าวช้าลง เขาเสียดายอะไรกัน ควรรีบจ้ำเท้าพาหล่อนขึ้นเรือให้ไวกว่านี้ ไม่ใช่หรรอกหรือ

“มีอะไรคะ”

ไม่แปลกที่หล่อนจะสงสัย เพราะจู่ๆ เขาก็หยุด ไม่ยอมก้าวต่อ แต่จะให้ตอบหล่อนไปว่าใจสั้นคงทำไม่ได้

“ขอบคุณนะครับที่ไวใจผม”

เป็นคำพูดที่เซยสนิทในความคิดของคัมภัน เพียงแค่ต้องการผูกมิตรกับผู้หญิงสักคน เขาต้องทำเพื่อหล่อนมากเพียงนี้เซียวหรือ

“คุณเป็นคนดี ฉันดีใจที่ได้รู้จักคุณคะ”

ลลนาไม่มีวันได้เห็นรอยยิ้มกว้างได้หนดเครารก เขาส่งหล่อนขึ้นเรือเรียบบร้อยก็ตั้งหน้าตั้งตาสาวยสมอ สตาร์ทเครื่องยนต์ และบังคับเรือลำน้อยให้ค่อยๆ แล่นทำคลื่นไปตามทิศทาง

สายตาของคัมภันอดซุกซนไม่ได้ เขามอยิ้มเมื่อเห็นท่าที่นั่งที่แสนสบายของลลนา หล่อนไม่ใช่ผู้หญิงอ่อนแออย่างที่คิด อดทนต่อความลำบากได้ และปรับตัวได้เยี่ยมในสถานการณ์คับขัน ซ้ำยังไม่เรื่องมากไม่ขี้บ่น หล่อนมีหลายสิ่งที่น่าประทับใจ และเขาก็ประทับใจหล่อนเข้าแล้วจริงๆ

“นั่นใช่ไหมคะ เกาะเสม็ด” หล่อนชี้นิ้วเรียวไปข้างหน้าแล้วหัน

ไปถามเขาอย่างตื่นเต้น

“ครับ ไม่เกินห้านาทีเราก็ถึงแล้ว”

นับเป็นการเดินทางที่แสนวิเศษของคิมกัน เขาได้รับมิตรภาพที่ดีจากลลนา มีช่วงเวลาดีๆ ที่ควรค่าแก่การจดจำ ที่ผ่านมาเขาพึงพอใจในความสมถะเรียบง่ายที่ไม่ต้องการให้ใครเข้ามาวุ่นวาย แต่นับจากวันนี้ชีวิตเขาจะมากไปด้วยสีสัน ที่เต็มใจให้ลลนากับลูกช่วยกันแต่งแต้มมันไปตามต้องการ

2

พ่อของลูก

คัมภีร์พาลลนามาถึงช้าเกินไป นายเปี้ยกรายงานว่าเมื่อวานนี้มีผู้ชายขับเรือเร็วร่วมกับเด็กผู้หญิงตามลำพังจริง แต่ออกจากเกาะไปแล้วตั้งแต่เช้าตรู่ ลลนาหน้าเสียจนซีด มือหล่อนที่จับแขนคัมภีร์เขย่านั้นเย็นเฉียบ

“เราจะทำยังไงกันดีคะ”

คัมภีร์เองก็มีแต่ปวดด้าน แต่ลลนายึดเขาเป็นที่ปรึกษาเสียแล้ว เขาต้องเข้มแข็ง และช่วยหาทางออกที่ดีที่สุดให้แก่หล่อนได้

“ลองโทร. กลับไปที่รีสอร์ทใหม่ครับ เพื่อทางนั้นจะมีชาวอะไบบ้าง”

ลลนารีบกดโทรศัพท์ที่นายเปี้ยยกยื่นให้ มือหล่อนสั่นพ้อๆ กับเสียงสนทนา แต่คัมภีร์คิดว่าคงพอมีชาวอะไบบ้าง เขาเห็นหล่อนยิ้มคิ้วที่ขมวดคลายออกได้ ก่อนหล่อนจะตัดสายแล้วรีบบอกเขา

“รีบกลับกันเถอะคะ ป้าพุดบอกว่าน้องโล่อยู่ที่รีสอร์ท”

คัมภีร์เคยได้ยินแม่ค้าริมหาดพูดกันอยู่บ้าง คิดไม่ถึงเหมือนกันว่าแท้จริงแล้วลลนาคือเจ้าของรีสอร์ท รัชชานนท์เคยเล่าให้ฟังเมื่อนานมาแล้วว่าบ้านสีชาวยุโรปแอนด์สปาเป็นของหลานสาวพัพพี หลายปีก่อนรีสอร์ทถูกลอบวางเพลิงจนเสียหายไปมากกว่าครึ่ง กว่าจะฟื้นฟู

จากวิกฤติครั้งนั้นได้ก็หัวหน้าพอดู แต่ฟ้าหลังฝนย่อมสดใสเสมอ

ในวันนี้ บ้านสี่ขวี่ส์ออร์ตแอนด์สป่า แม้จะไม่ใช้สี่ออร์ตขนาดใหญ่เทียบเท่าสี่ออร์ตหรรษระดับห้าดาว แต่ลูกค้าก็แวะเวียนมาใช้บริการไม่ขาดสาย และทุกครั้งที่นักท่องเที่ยวถามถึงที่พักดี ๆ สักแห่ง คัมภันก็มักแนะนำที่นี่ให้เป็นตัวเลือกแรกเสมอ

คัมภันยื่นโทรศัพท์คืนให้นายเปี้ยกแล้วรีบพาลลนากลับไปขึ้นเรือ คุณแม่คนสวยใจร้อน นิ่งไม่ติด หล่อนยื่นเกาะเสากระโดงเรือทำแดดท่าลมอย่างไม่เกรงกลัวว่าผิวจะเสีย ฟ้ากระหรือจุดต่างดำจะมาเยือน เป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่เรือเขาแล่นช้าเหลือเกิน ทั้งที่เคยภูมิใจมาโดยตลอดว่เครื่องยนต์รุ่นใหม่กำลังแรงไม่เคยน้อยหน้าใคร

“อีกนานไหมคะ” หล่อนหันกลับมาถามเขา ตาหรือล่งเพราะแสงแดดเริ่มจ้า

“ไม่นานครับ ผมพยายามเร่งอยู่”

เขาอยากจะเร่งให้ไวกว่านี้ แต่มันเกินประสิทธิภาพของเครื่องยนต์ ลลนาคงร้อนใจเหลือเกินแล้ว สถานการณ์เช่นนี้เขาเองเคยพบพานและความรู้สึกคงไม่ต่างไปจากหล่อนนัก

“อย่าเพิ่งครับคุณรัน ให้ผมเข้าไปใกล้กว่านี้อีกหน่อย”

คัมภันร้องห้ามเพราะลลนาทำท่าจะกระโดดลงน้ำเมื่อเรือแล่นใกล้ถึงฝั่งในระยะร้อยเมตร เรือยังสามารถเข้าไปจอดใกล้ฝั่งได้อีก และทันทีที่เขาทิ้งสมอ คุณแม่ใจร้อนก็รีบลงจากเรือ เดินลุยน้ำลึกแค่น่องไปอย่างว่องไว โดยไม่สนใจคนที่ร่วมชะตากรรมกับหล่อนมาตลอดคืน

“เจอกันที่สี่ออร์ตนะคะ”

ฟังประโยคนั้นแล้วความน้อยใจเล็กๆ ก็มลายไปสิ้น คัมภันยิ้มตอบ ฤๅเปลือกอหอยของเสาศายังวางอยู่ที่เดิม วันนี้เขาจะส่งมันให้ถึงมือเจ้าของ หวังว่าจะได้รับรอยยิ้มและเสียงหัวเราะสดใสของหนูน้อย เป็นสิ่งตอบแทน

ลลนาชะงักเท่าเพราะผู้ชายที่ลุกขึ้นจากโซฟาแล้วเดินมาเผชิญหน้ากับหล่อนคือ ‘บดินทร์ฉัตร’ เป็น ‘เขา’ จริงๆ ที่ลักพาตัวเลศยาไป บดินทร์ฉัตรเกลียดหล่อน และเชื่อว่าหล่อนเลี้ยงลูกให้ดีกว่าเขาไม่ได้ ด้วยเหตุนี้หล่อนจึงต้องหนีไปไกลถึงสเปน เมื่อเขาลั่นวาทว่าจะพรากลูกไปจากอกหล่อนให้จงได้

“แม่รันขา คุณพ่อกลับจากซาวันแล้วค่ะ”

ลูกสาววิ่งมากอดขาแล้วยิ้มแก้มแทบปริ ดวงตาเป็นประกาย บอกว่ามีความสุข ผิดกับหัวใจของลลนาที่กำลังปริร้าว บดินทร์ฉัตรบอกให้ลูกรู้แล้วว่าเขาคือใคร ซึ่งหล่อนโกหกตลอดมา ในความเข้าใจของเลศยาคือ พ่ออยู่บนสวรรค์ ฝ้ามองอยู่บนนั้นชั่วนาน

“ไปช่วยยายพัดทำขนมดีกว่านะ ปล่อยให้แม่รันคุยกับพ่อก่อนนะ”

พัทนี่คงเห็นว่าท่ามกลางสถานการณ์น่าอึดอัดนี้ เลศยายังเด็กเกินจะรับรู้ได้

ป่า หลาน และรัชชานนท์จากไปแล้ว ปล่อยให้ลลนารับมือกับปัญหาใหญ่ตามลำพัง หล่อนคิดมาตลอดว่าวันนี้ต้องมาถึง แต่ไม่คิดว่าจะเร็วนัก หล่อนยังไม่พร้อมจะสู้หน้ากับบดินทร์ฉัตรเลย

“ใจร้ายเกินไปนะ พาลูกหนีผมไปแล้ว ยังบอกแกว่าผมตายไปแล้วอีก”

บดินทร์ฉัตรจริงจังเน้นคำว่า ‘ตาย’ ด้วยน้ำเสียงกระแทกกระทั้น ลลนาไม่ทันได้ตอบโต้กลับ เขาก็ฟาดฟันใส่อีกด้วยวาจาดูแคลน

“เก่งนะ เลี้ยงลูกผมได้โตและน่ารักขนาดนี้ คิดว่าคุณจะไปไม่รอดซะแล้ว”

“ลูกฉันค่ะ เราสองคนไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน สิทธิขาดตามกฎหมายเป็นของแม่เท่านั้น”

“หึ” บดินทร์ฉัตรมีได้ยี่หระกับความจริงข้อนั้นเลย เขาขยับเข้า

มาใกล้แล้วกวาดตามองหล่อนตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า “ผมมีสิทธิ์ทางสายเลือด รวมทั้งตัวคุณเอง ผมก็เคยเกี่ยวข้องกับนักต่อนัก”

รอยยิ้มหยันนั้นบดบังใจลลนาจนเจ็บลึก รวมถึงกิริยาที่จงใจหยามกัน เขาถือวิสาสะลูบและจับเอวคอด พร้อมทั้งโน้มหน้าลงมาหาลลนาอย่างจงใจ

“อย่ามาทำหยาบคายที่นี่ กลับไปซะ แล้วอย่ามายุ่งกับลูกฉันอีก”

ลลนาคดเสียด้ำ ผลักไล่เขาให้ออกห่าง บดินทร์ฉัตรตายจากหัวใจหล่อนไปนานแล้ว อดีตร้อนไม่ควรได้กลับมาเดินร่ำผลาญชีวิตหล่อนได้อีกครั้ง

“น้องโลทีคือลูกผม ผมมีสิทธิ์พาแกไปเมื่อไหร่ก็ได้”

“เรื่องของเรามันจบไปนานมากแล้ว ฉันไม่เคยเรียกร้องอะไรจากคุณเลย ฉันรู้ว่าฉันผิดต่อคุณมาก แต่ก็ขดีใช้ให้คุณแล้วด้วยการไปจากชีวิตคุณ คุณควรจะพอใจแล้วจบมันไปสักที คุณเกลียดฉัน คุณไม่ควรดึงฉันกับลูกเข้าไปในชีวิตของคุณอีก”

“ไอ้! ผมเกลียดคุณ ผู้หญิงหลอกหลวงปลิ้นปล้อนอย่างคุณมันน่ารังเกียจ แต่ลูกผม สายเลือดผม ไม่ควรมีแม่อย่างคุณ ผมไม่อยากให้คุณเป็นแบบคุณ เข้าใจไหม!”

ลลนาเจ็บไปทั้งสองแขนเพราะแรงมือใหญ่ของบดินทร์ฉัตรบีบมันแน่น เขาเขย่าจนหล่อนคลอนไปทั้งตัว ซ้ำยังตะคอกใส่หน้า แล้วผลักแรงจนหล่อนเสียหลักล้มลง ทุกภาพเหตุการณ์ในอดีตถูกเขากระชากออกมาฉายเป็นฉากเป็นตอน หล่อนผิดที่เคยทำร้ายจิตใจเขาอย่างหนักหนาทั้งที่เขารัก และความผิดที่หล่อนก่อไว้กำลังเอาคืน เจ็บยิ่งกว่าถูกเขาคัดหัวใจมาขย้ำคือการพรวกเลศยาที่เปรียบดังชีวิตไป

“หยุดเดี๋ยวนี้ล่ะ!”

บดินทร์ฉัตรจงใจเข้ามารุกรานลลนาที่กำลังล้ม แต่เขาถูกต่อ

แรงจูงใจหน้าหันและเซเสียหลักไปอีกทาง เสียงคำรามเมื่อครู่คือเสียงของคัมภีร์ที่ทะเล่อทะล่าเข้ามาผิดจิ้งหะ และสถานการณ์ที่กำลังคุอยู่แล้วก็ยังระอุเดือด

“ไอ้สวะนี่ผิวใหม่เธอเธอ หาดีกว่านี่ไม่ได้รีง!”

บดินทร์ฉัตรยืนได้มั่นคงก็ปากร้ายหยาบคาย มองเหยียดคัมภีร์วอนโดนชัดปากอีกสักหมัดสองหมัด

หนุ่มชาวเรือคงขมใจน่าดู เขามีน้ำใจช่วยพวงลลนาให้ลุกขึ้น ผิดกับบดินทร์ฉัตรที่เลือกทำร้ายหล่อนด้วยวาจาผรุสวาท

“ลำสอนไม่เลือก สารเลย!”

“หุบปาก! ขึ้นพุดมากอีกคำได้หยอดน้ำข้าวต้มแม่”

“พอเถอะคะ”

ลลนารีบห้ามทัพ หล่อนรั้งแขนคัมภีร์เอาไว้ เขาไม่ได้เกรงกลัวบดินทร์ฉัตรสักนิด ตั้งท่าอาจหาญจะเข้าโจมตีอีกรอบ หน้าตาถ่มทิ้งครีมนวดเครารกดูน่ากลัวขึ้นอีกเป็นกอง มวยคนละรุ่นกันเช่นนี้ ไม่มีทางที่บดินทร์ฉัตรจะสู้คัมภีร์ได้

“ผมกลับมาอีกแน่!”

เป็นการดีที่บดินทร์ฉัตรยอมถอนทัพกลับไปก่อน ลลนาไม่ได้หันไปมองเขาอีกเพราะลำแรงเกินกว่าจะรับรู้สิ่งใด หล่อนยกสองมือปิดหน้าแล้วร้องไห้เพราะกลั้นต่อไม่ไหว นานแล้วที่ห่างหายไปจากความทุกข์ทรทาน มันหวนกลับมาหาหล่อนเร็วเหลือเกิน หล่อนยังเสพสุขที่ได้รับไม่อิ่มหน้าเลย

“ผมขอโทษที่เข้ามา แต่เพราะเขาทำร้ายคุณ”

คัมภีร์มีเจตนาดี ลลนาเข้าใจ แต่ตอนนี้หล่อนไม่พร้อมจะสนทนากับใครทั้งนั้น

“ฉันอยากอยู่คนเดียวค่ะ”

“แต่เขาเข้าใจคุณผิด เพราะผม” คัมภีร์ไม่ฟังคำขอ

ลลนาเองก็เหนื่อยเกินจะสนความเข้าใจผิดนั้น บดินทร์จักร
เกลียดหล่อน ต่อให้คัมภีร์ไม่อยู่ตรงนี้ เขาก็มองหล่อนไม่ได้อยู่เข้าไป

“ช่างเขาเถอะคะ คุณกลับไปก่อนเถอะนะคะ วันนี้ฉันเหนื่อย
เหลือเกินแล้ว”

สีหน้าอึดโรยของลลนาทำให้เขาไม่กล้าเข้าชี้ต่อ คัมภีร์หัว
ถูกเปลือกหยอที่วางอยู่ในมุมห้องแล้วเดินออกไปทันที เขายืนอยู่ข้างนอก
นานแล้ว ได้ฟังเรื่องของลลนากับผู้ชายนิสัยหยาบคนนั้นมาตั้งแต่ต้น
ไม่เชื่อว่าเสียมารยาทสอดรู้ แต่ประตูกะจกบานเลื่อนปิดไม่สนิท ลลนา
ล้มเหลวกับชีวิตคู่ แต่ยังไม่เหลือแก้วตาดวงใจที่ล้ำค่า ต่างจากเขาที่ไม่
เหลืออะไรเลย

“อ้าว พ่อภัน มีธุระอะไรรีบไปเล่า มาหาพอนนท์เหร่อ”

เสียงเอ่ยทักคุ้นเคยทำให้คัมภีร์ต้องปรับสีหน้า เขาพนมมือไหว้
พัทณี ลูกค้าประจำที่เคยอุดหนุนปูปลากับเขาอยู่บ่อยครั้ง

“เปล่าครับ ผมมาหาน้องไลท์ ตั้งใจจะเอาเปลือกหยอพวกนี้มา
ให้” คัมภีร์ชูถุงในมือแล้วยิ้ม

พัทณีมองเขาอย่างสำรวจอยู่ครู่หนึ่งก่อนพยักหน้า “สงสัยจะ
เป็นเธอสินะ ที่ย้ายวันเคยเล่าให้ฟังว่าชอบทำลับๆ ล่อๆ แอบมอง
ลูกสาวเขา”

“ครับ ผมเอง แต่ตอนนี้คุณรับเข้าใจแล้วว่าผมไม่ได้คิดร้าย
อะไร”

“แต่เธอก็หายไปกับหลานสาวฉันทั้งคืน”

“คุณพุดอย่าเพิ่งเข้าใจผิดไปนะครับ”

เสียงพัทณีดูขึ้นจนคัมภีร์ตกใจ เขาละล้าละลักอธิบายให้พัทณี
เข้าใจว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นมีต้นสายปลายเหตุอย่างไรบ้าง ตัวเขาเอง
บริสุทธิ์ใจแต่ต้น ไม่เคยคิดร้ายกับลลนาและลูกสาวสักนิด เขาเต็มใจ

ช่วยเหลือ และเข้าใจความรู้สึกของลลนาเป็นอย่างดี แรกเริ่มเขาไม่ได้คิด แต่ถามใจตัวเองตอนนี้ก็พูดได้ไม่เต็มปากว่าไม่คิดอะไรกับลลนา

“เพราะเป็นเธอหรอกฉันถึงหมดหวัง ตั้งแต่พ่อนันทบอกว่ายายรันขึ้นเรือเธอไป แต่ไอ้हनวดเคرارากๆ นี้นะ โกงออกบ้างได้ไหม ใครเขาเห็นเขาก็มองไปในแง่ร้ายซะหมด”

จริงอย่างพทนี่ว่า เพราะเขาเพิ่งถูกผู้ชายใจหายบคนนั้นดูแคลนสุดๆ ร้อนๆ แม้ลลนาจะเคยทำผิดต่อสามีมาก่อน แต่ไม่ใช่เหตุผลที่ลูกผู้ชายจะทำร้ายผู้หญิงได้

“น้องไloitอยู่กับตานนท์ที่ได้ต้นไม้ข้างโน้นละ เดินเข้าไปอีกหน่อยก็ถึง”

“ขอบคุณครับ”

คัมภันนอบน้อมกับผู้ใหญ่ทุกคน นั่นเป็นข้อดีที่ทำให้มีคนรักเมตตา และคอยช่วยเหลือ ชายหนุ่มเดินไปตามทางที่พทนี่บอก แต่ก็อดที่จะหันกลับไปมองออฟฟิศด้านหน้าไม่ได้ เห็นพทนี่เดินเข้าไปในนั้น คงเป็นห่วงหลานสาว เช่นเดียวกับเขาที่ห่วงจิตใจบอบช้ำของลลนาอยากอยู่เคียงข้างหล่อน และแบ่งเบาทุกข์หนักหนาเหล่านั้นบ้าง

“คุณลุง”

เสียงใสของเลศยาดังมากก่อนตัว หนูน้อยกระโดดลงจากชิงช้าแล้วถลาล้ม ร้อนให้รัชชานนที่รีบประคองให้ลุกขึ้น

“เป็นแผลรีเปลา เจ็บตรงไหนไหม ไหนให้ลุงนวดดูซิ”

“ไม่เจ็บคะ น้องไloitจะไปหาคุณลุง”

แม้หนูน้อยตื่นหนีความเป็นห่วงของรัชชานนที่ไปหาคัมภันพร้อมแจ็กยิ้มกว้างโชว์ฟันเรียงเกือบสวย เสียว่าหลุดหายไปแล้วหนึ่งซี่

“เปลือกหอยฉวยของน้องไloitใช่ใหมคะ”

“ใช่คะ ของน้องไloitหมดถุงนี้เลย”

คัมภันย่อตัวลงนั่งแล้วยื่นถุงเปลือกหอยให้เลศยารับไปถือเอา

ไว้ แม่หนูน้อยยกกล่าวขอบคุณเสียงใสแล้วชี้ชวนเขาให้ไปเล่นด้วยกันที่
ใต้ต้นไม้ใหญ่ มีของเล่นมากมายกองอยู่บนเสื่อสีน้ำเงิน บนโต๊ะกลาง
สนามมีแก้วน้ำและแก้วนมของเลศยา

“คุณนั่นเอง คุณลุงเปลือกหอยจวดยของยายตัวแสบ”

รัชชานนท์เอ่ยแซว เรียกรอยยิ้มของคัมภีร์ให้กว้างยิ่งขึ้น

เลศยาน่ารักสดใสสมวัยสีชมพู เด็กน้อยไร้เดียงสาเกินกว่าจะรู้
เรื่องซับซ้อนของผู้ใหญ่ ป่านี่ลลนาจะเป็นอย่างไรบ้าง ดูแล้วผู้ชาย
คนนั้นคงไม่ยอมเลิกง่าย ๆ

“เมื่อวานน้องไลท์หายไปไหนมาคะ แม่รันตามหาให้ทั่วเลย”

รัชชานนท์เอ่ยถามในสิ่งที่คัมภีร์เองก็อยากรู้

“คุณพ่อพาน้องไลท์นั่งเรือไปดูนางเงือกจวดยคะ มีนางยักษ์ด้วย”

“ทำไมไม่ขอแม่รันก่อน” รัชชานนท์ซัดต่อ

“คุณพ่อขอแล้ว บอกว่าแม่รันให้น้องไลท์ไปได้” เด็กน้อยจะรู้
อะไร ใครลองใครหลอกคงตามไม่ทัน ส่วนใหญ่จะเชื่อคำพูดของผู้ใหญ่
ว่าเป็นจริงเสมอ

“เมื่อวานผมพาคุณรันไปตามหาที่เกาะ แต่กลางทะเลมีพายุ
เราเลยต้องหาที่หลบกันก่อน”

คัมภีร์หันไปอธิบายกับรัชชานนท์ เขาเองเป็นห่วงชื่อเสียงของ
ลลนา หายไปกับเขาตามลำพังทั้งคืน คนอื่นอาจมองไม่ดีและนินทา
เสียหาย

“รันก็แบบนี้ละครับ กับเรื่องลูกนะ ใจร้อนตลอด”

“แต่ผมเข้าใจคุณรันนะ ลูกทุกคน แถมน่ารักแบบน้องไลท์นี่
เป็นใครใครก็ห่วง”

“ไปเที่ยวกับคุณพ่อสนุกไหมคะน้องไลท์” รัชชานนท์หันมาซัก
หนูน้อยที่ดูเหมือนจะสนใจแต่เปลือกหอยในถุง

“ซาหุญคะ แต่คุณพ่อไม่มีนิทานซาหุญแบบแม่รัน”

“คุณลุง พาน้องไผ่ที่ไปหาแม่รินนะคะ” เลศยาเกาะแขนแล้ว
จ้องคัมภีร์ตาใส

แต่เขาคงใจอ่อนไม่ได้ เวลานี้ลลนายังไม่พร้อมจะพบหน้าใคร
แม้แต่ลูกรัก

“อยู่เล่นกับลุงดีกว่านะ แม่รินมีงานต้องทำอีกเยอะ”

“คุณพ่อกลับซาหวันรียังคะ”

รัชชานนท์คงกลั้นข้าเอาไว้ไม่อยู่ เมื่อคัมภีร์ตอบหนุนน้อยไปว่า
พ่อกลับสวรรค์แล้ว แม้ใจคิดอยากส่งบดินทร์ฉัตรลงนรก ไม่ต้องกลับมา
เหยียบที่นี่อีกเลยก็ตาม

“ผมสบายแล้วละงานนี้ ยายตัวแสบมีพี่เลี้ยงเพิ่มอีกคน คุยกัน
รู้เรื่องด้วยแฮะ”

“เด็กคนเดียวต้องเลี้ยงกันสองคนเลยรึตานนท์”

พัทธนีเดินมาเมื่อไหร่ไม่มีใครทันสังเกต ส่วนเลศยา ทันที่ได้ยิน
เสียงของพัทธนีก็วิ่งเข้าไปกอดขาร้องขอขมนมอ้อย เด็กยังงี้ก็คือเด็ก
เลี้ยงง่าย ดูแลง่าย จิตใจยังสะอาดสะอาด จะต่างพร้อยหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับ
ผู้ใหญ่จะแต่งแต่มีขัดเกลา

“ไปเถอะตานนท์ ไปอยู่ที่ออฟฟิศ เผื่อลูกค้าขาดเหลืออะไร เตี่ย
ป้าดูยายไผ่เอง”

รัชชานนท์รับคำอย่างว่าง่าย คัมภีร์เองก็หมดฤทธิ์แล้วจึงกล่าว
ลา แต่พัทธนีรั้งไว้ให้หยุดต่อ เพราะมีงานไม่ยากไม่ง่ายขอแบ่งน้ำใจให้
คัมภีร์ช่วยเหลือ

“ปี่ม่น้ำเสียอยู่ตัวหนึ่ง ช่างเขายังไม่มีเวลามาดูให้เลย พ่อภัน
พอจะซ่อมได้ไหมล่ะ”

“อยู่ที่ไหนครับ เตี่ยผมช่วยดูให้”

พัทธนีจึงเลศยาเดินนำหน้าไป แหกก็น้ำข้างริสอร์ทหลังใหญ่มี
ปี่ม่น้ำใช้การไม่ได้อีกตัว

คัมภีร์เดินเข้าไปสำรวจ เขาเคยซ่อมปั้มน้ำตัวเล็กๆ มาบ้าง และคิดว่ากลไกต่างๆ คงคล้ายคลึงกัน

“พอไหวไหมล่ะ”

“น่าจะพอได้ครับ แต่คงต้องใช้เครื่องมือหลายตัว”

“ตามมานี่สิ กล่องเครื่องมืออยู่ที่โรงเก็บด้านหลัง ฉันจะพาไป”

พัทธินปล่อยคัมภีร์ไว้กับปั้มน้ำชำรุดแล้วพาเลสยามาที่ห้องครัว หลานตัวน้อยร้องขอขนมกับน้ำหวานของโปรด เมื่อได้ตามต้องการก็เงิบเสียงแล้วหยิบคุกกี้ช็อกโกแลตเข้าปากไม่หยุดมือ เลศยาเลี้ยงง่าย คงเพราะเป็นเด็กผู้หญิงจึงไม่ค่อยซุกซน แต่ประสาเด็กวัยนี้ช่างพูดช่างถาม พัทธินหัวน้ใจอยู่เหมือนกันว่าจะต้องโกหกหลานอีกหลายเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องของลลนา กับบดินทร์จักร

เรื่องมันก็ผ่านมานานตั้งแต่ลลนาตั้งครรภ์โดยไม่พึงประสงค์ ความสัมพันธ์ของทั้งสองคลุมเครือตลอดมา ลลนาเคยใช้ชีวิตอยู่บนความสนุกและหลงละเลิง ครั้นประมาทจึงพลาดพลั้ง หลานสาวยืนยันว่าไม่ได้รับบดินทร์จักร และไม่ต้องการเป็นตัวปัญหาสำหรับเขา หล่อนตั้งใจปิดบังเรื่องลูก ไม่ต้องการให้เขารับผิดชอบช่วยเหลือ

แต่ความลับกลับไม่มีในโลก เมื่อบดินทร์จักรรู้ความจริงสงครามแย่งลูกจึงบังเกิด และนั่นคือชนวนเหตุให้ลลนาตัดสินใจกลับไปใช้ชีวิตที่สเปนอีกครั้ง สเปนเปรียบเสมือนบ้านที่ลลนาคุ้นเคย หล่อนเติบโตขึ้นที่นั่น และชีวิตเหลวแหลกของหล่อนก็เริ่มต้นจากที่นั่นเช่นกัน

“ถ้าเขาติดต่อกลับมา กรุณาบอกผมด้วยนะครับ”

‘อย่างน้อยก็ขอให้ผมได้เห็นหน้าลูกสักครั้ง’

คำขอของบดินทร์จักรเมื่อสี่ปีก่อน พัทธินไม่เคยทำตาม เพราะต้องการปกป้องหลานสาว และเชื่อว่าลูกในท้องจะเปลี่ยนลลนาให้เป็นคนใหม่ได้ วันนี้ลลนาเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ เหมือนไม่ใช่หลานสาวที่เคย

เหลวไหลคนเดิม ความคิดอ่านเติบโตเป็นผู้ใหญ่สมวัย อีกทั้งงานบ้านงานเรือนที่ไม่เคยได้เรื่องก็แทบไม่มีที่ติเลย อดีตที่ผ่านมาของลลนาไม่น่าจดจำนัก หลานสาวคงอยากลืมทุกเรื่องในอดีตและคนในอดีต แต่ในวันนี้คงรู้ซึ้งแล้วว่า ไม่มีใครหนีอดีตไปได้พ้น

“อิมแล้วก็ไปนอนนะลูก สิบโมงกว่าแล้ว ยายพัดจะได้เตรียมมือเที่ยงเอาไว้ให้”

พัทนี่เห็นเลศยานั่งตาบรีออยู่บนเก้าอี้ ลูกก็พร่องไปหลายชิ้น ส่วนน้ำหวานก็ซดเสียจนหมดแก้ว

“แม่รันอยู่ไหนคะ น้องไลท์คิดถึงแม่รัน”

พัทนี่ลุกขึ้นเดินไปอุ้มหลานตัวน้อย ลลนากินยาแก้ปวดหัวแล้วขึ้นไปนอนพักอยู่บนห้อง ครั้นจะพาเลศยาเข้าไปรบกวนก็กลัวหนูน้อยจะพูดถึงเรื่องสะเทือนใจ เมื่อครูที่ได้คุยกับลลนา สภาพของหลานสาวยังแย่มากเพราะเขาแต่ร้องไห้ ต้องปลอบให้กำลังใจกันอยู่พักใหญ่กว่าลลนาจะสงบและยอมขึ้นไปพักผ่อน

“แม่รันอยู่นี่คะน้องไลท์ ขึ้นไปดูการ์ตูนข้างบนดิใหม่คะ”

“อ้าวรัน ทำไมไม่นอนพักสักงีบล่ะลูก”

คนที่พัทนี่กำลังนึกถึงโผล่หน้าเข้ามายิ้มเหนื่อยๆ สองต่ายงูบัววม แต่จมูกกับแก้มหายแดงลงบ้างแล้ว

“อยู่กับลูกดีกว่าคะ ให้นอนตอนนี้คงยากจะหลับ”

ลลนาอุ้มเลศยาเดินออกจากห้องครัวไป แต่เสียงของหนูน้อยยังแจ้วๆ ถึงการตูนแสนสนุก เพราะยังเลือกไม่ได้ว่าจะดูเรื่องอะไรก่อน

พัทนี่เข้าใจลลนา และเข้าใจความรู้สึกของบดินทร์ฉัตร ช่วงเช้าที่เขาพาเลศยากลับมาส่ง เขากล่าวขอโทษที่พาลูกไปโดยไม่ได้ขออนุญาต เพราะรู้อยู่แก่ใจว่าลลนาไม่มีวันยอมให้ลูกไปกับเขา ตัวเขาเองมีกิจการที่ต้องดูแลอยู่ในจังหวัดนี้ จึงมักให้ลูกน้องคอยติดตามข่าวของลลนากับลูกเสมอ ทันที้ที่ได้ข้อมูลแน่ชัดว่าลลนาอยู่ที่นี้ เขาจึงมา

บดินทร์ฉัตรดีใจเมื่อได้พบลูก มีความสุขเมื่อได้กอดได้หอม และอยู่กับลูกอย่างที่เขาต้องการ

‘ผมไม่เคยลืมลลนากับลูกเลย’ คำพูดของบดินทร์ฉัตรบอกความรู้สึกทั้งหมดของเขาได้ดี

ก่อนหน้านี้พัทน์ยังหวังอยู่ลึกๆ ให้หลานสาวเห็นแก่ลูกและพิจารณาการใช้ชีวิตคู่ร่วมกับบดินทร์ฉัตรอีกครั้ง แต่เมื่อเขายืนยันกับลลนาว่ายิ่งเกลียด ในฐานะป้าคงไม่มีความสุขถ้าหลานสาวต้องทนอยู่กับคนที่ไม่ได้รักเพื่อเติมเต็มคำว่า ‘พ่อ’ สำหรับลูกน้อย ครอบครัวที่อบอุ่นไม่จำเป็นต้องพร้อมด้วยพ่อ แม่ และลูกเสมอไป ยุคสมัยเปลี่ยนไปมากแล้ว ผู้หญิงยุคนี้แกร่งพอจะใช้ชีวิตและยืนได้ด้วยลำแข้งของตัวเอง ถ้าต้องร่วมชีวิตกับใครสักคนที่ไว้รักจนทุกข์หนักหนา การเลือกอยู่ได้ด้วยตัวเองถือว่าดียิ่งกว่าเป็นไหนๆ

“พักกินข้าวกินน้ำก่อนสิพอกัน”

พัทน์ยกแก้วน้ำเก็กฮวยมาเสิร์ฟให้ช่างจำเป็น พร้อมข้าวผัดกุนเชียงจานใหญ่ที่เพิ่งปรุงเสร็จเมื่อครู่

“ขอบคุณครับคุณพัท อีกนิตเดี๋ยวก็จวนจะเสร็จแล้วครับ”

หน้าที่รกไปด้วยหยดคราบน้ำอมยั้งขึ้นเพราะน้ำมันจระบีเลอะแฉะ และคงไม่ใช่แค่ที่หน้า สองมือใหญ่ของเขาก็เลอะมากทีเดียว

“เรียนมารี คุณล่องเชียว”

“ครูพักลักจำนะครับ พวกลุงๆ น้าๆ พาซ่อมเครื่องเรือบ่อย พวกป้อมพวกวาล์วก็พอฟ่านมือมาบ้างครับ”

“ก็ดีนะ แล้วช่วงนี้พอหาปุ่หาปลาได้เยอะไหมล่ะ เห็นว่าเข้าหน้ามรสุมแล้ว รายได้คงน้อยลงสินะ”

พัทน์เสียบๆ เคียงๆ ถามเพราะเห็นหน่วยก้านของคัมภีร์ใช้ได้ช่างประจำรีสอรัตลาออกไปแล้วเป็นเดือน จนป่านนี้ยังไม่มีใครมาขึ้น

โบสมัครเลย นายช่างเก่งๆ ไม่สนใจทำงานกับรีสอร์ทเล็กๆ ที่เงินเดือนไม่สูงนัก ส่วนใหญ่ก็เข้าเมืองหางานกับบริษัทที่มั่นคงมากกว่า

“ก็น้อยลงครับ แต่ก็พออยู่ได้”

“สนใจทำงานกับฉันไหม ก็พวกรางานซ่อมงานสวนเล็กๆ น้อยๆ นี่ละ ไม่ต้องมาทำทุกวันหรอก วันไหนพอลงมือออกทะเลได้ก็ไป วันไหนมีพายุ ออกไม่ได้ก็มาทำ”

คัมภันขับเหงื่อที่หน้าด้วยแขนเสื้อแล้วมองพัทนี เขาไม่ได้ตอบรับทันที แต่นั่งคิดอยู่สักพักก่อนจะซักข้อสงสัยเพิ่มเติม

“แบบพาร์ตไทม์ใช่ไหมครับ”

“ใช่ แบบนั้นละ ค่าจ้างก็คิดเป็นรายวัน ฉันให้วันละห้าร้อย ถ้าพอลงมือสะดวกพวกรุ่นนี้ก็มาหาฉันนะ ทำผมเผ้าให้มันเรียบร้อย หนาวเดรานั้นก็ด้วย ถ้าไม่ลำบากนักก็โกนออกไปเสียบ้าง”

พัทนีไม่ได้รังเกียจความรกของคัมภัน แต่ถ้าเขาต้องทำงานในรีสอร์ท พบปะคนมากมาย เกรงว่าลูกค้าจะตกใจ หน้าตาคนเข้มอย่างคัมภันคงดูดีขึ้น ถ้าเขารู้จักจัดแต่งตัวเองเสียบ้าง

“ผมจะเอาไปคิดดูครับ”

พัทนีพยักหน้า รู้สึกถูกชะตากับหนุ่มชาวเรือคนนี้ตั้งแต่แรกเห็นเมื่อสามปีก่อน คนพื้นที่แถบนี้ไม่มีใครไม่รู้จักเขา คัมภันเป็นคนดี ชอบช่วยเหลือคนอื่น และมีความสามารถพอตัว ที่สำคัญ เขาปกป้องหลานสาวของนางได้ ที่ลลนาเล่าให้ฟังยังแปลกใจไม่หาย คิดไม่ถึงว่าคัมภันจะกล้าขัดหน้าบิดนทร์ฉัตรเพียงเพราะลลนาถูกผลักล้มลง พัทนีเชื่อเหลือเกินว่าบิดนทร์ฉัตรจะไม่เลิกหาวิธีโดยง่าย ดังนั้น การหาองค์กรดีๆ ให้หลานสาวสักคนจึงเป็นสิ่งที่ปู่คนนี้ควรทำ

3

ความเจ็บที่ไม่เคยลืม

บดินทร์ฉัตรขับรถกลับคอนโดเกือบไม่ไหว เพราะหุ้อือตาพร่า ใจปวดร้าว ไม่ใช่เพราะหมัดหนักหน่วงของเศษสวะคนนั้น แต่เป็นเพราะเขาทำตัวเอง ถ้าเขาตัดลลนาออกจากชีวิตได้ ลืมหล่อนกับลูกให้สิ้นจากใจเหมือนอย่างที่หล่อนทำ วันนี้เขาคงไม่ทรมาน

เขายอมรับว่ายังเกลียดหล่อน เกลียดเพราะหล่อนเคยหลอกให้รัก เกลียดเพราะหล่อนเหยียบย่ำหัวใจรักแท้ของเขา พุดได้เต็มปากว่า ‘เกลียด’ แต่ทำไมยังนึกถึงและอยากรู้ความเป็นไปของหล่อนกับลูกอยู่ตลอดเวลา หัวใจเขาลังโลดเหลือเกินเมื่อรู้ข่าวว่าหล่อนกลับมา และกลับมาพร้อมลูกน้อยที่แสนน่ารักของเรา

เมื่อเกลียดสิ่งใดก็ควรหลีกเลี่ยงให้ไกล หรืออยู่ให้ห่างจากสิ่งนั้น แต่เขาทำอะไร พยายามพาตัวเองเข้าไปอยู่ใกล้ๆ และรับรู้ทุกความเป็นไปของคนทีเกลียดอย่างนั้นหรือ

“โอ้โห้ย!”

ข่าวของบนโต๊ะวางเป็นหน้ากลองเพราะพายุอารมณ์ บดินทร์ฉัตรไม่สนแม้โทรศัพท์จะกระเด็นไปตกข้างโซฟา และกำลังบรรเลงริงโทนไพเราะ เขารู้ว่าใครรออยู่ที่ปลายสาย ปาลิดาตั้งค่าในโทรศัพท์กำหนดริงโทนนี้ไว้เป็นพิเศษเพื่อบอกให้รู้ว่าหล่อนโทร. เข้ามาหา แต่

กะจิตกะใจเขาในเวลานี้ยังพลุ่งพล่าน ไม่พร้อมสนทนากับใครทั้งสิ้น
เงาอดีตฉายภาพลลนาให้เห็น เขาเคยมีความสุขกับผู้หญิงที่รัก
มากที่สุดในห้องนี้ ยังจดจำทุกกิริยาของหล่อนได้ดีจับขั้วหัวใจ รอยยิ้ม
เสียงหัวเราะ หรือแม้แต่บทเรีงรักที่เข้าหากันดียังไม่เคยจางไปไหน
ยอมรับอย่างหน้าไม่อายว่ายังคิดถึง เขาคิดถึงลลนา แต่ไม่กล้ายอมรับ
ว่ายังรักและอาลัยอาวรณ์

ชีวิตของทุกคนต้องก้าวเดินไปข้างหน้า แม้วันนี้เขาจะมีปาไลดา
อยู่เคียงข้างในฐานะภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมาย และอีกไม่เกิน
สี่เดือนนับจากนี้เขาจะมีลูกชายของตัวเอง ก่อนนี้เคยคิดอย่างน่า
รังเกียจว่าปาไลดาแทนที่ลลนาได้ แต่ความจริงแล้วกลับไม่ใช่เลย ไม่มี
ใครแทนใครได้ และหัวใจเขาก็ยังมีเงาของลลนาตรึงแน่นอยู่ร่ำไป

“คุณกลับมาทำไม กลับมาทำร้ายผมอีกทำไม!”

เขาตะคอกใส่รูปของลลนาที่ตั้งโชว์รอยยิ้มสวยบนหัวเตียง ก่อน
จะปิดม่านกระเด็นตกลงไปด้านล่าง เสียงโทรศัพท์เจี๊ยบไปสักพัก
ก่อนดังขึ้นมาอีกรอบ บดินทร์จักรเริ่มรำคาญเสียงโหวกโหวกจึงยอม
กดรับสายอย่างไม่พอใจนัก

“จะให้ไปไหน ผมมีงานด่วนแต่เช้า นี่ก็เพิ่งจะกลับถึงห้อง”

เสียงหงุดหงิดของเขาทำให้ปาไลดาเลิกตั้งคำถาม ในยามที่สามี
อารมณ์ร้อน หล่อนจะเป็นฝ่ายเย็นลงก่อนเสมอ และไม่เคยมีสักครั้งที่
บดินทร์จักรจะเย็นลงเพื่อภรรยาของเขาบ้าง

“ไม่มีอะไรต้องห่วงหรอก แค่นี้ละ ผมเหนื่อย”

บดินทร์จักรรีบตัดบทเมื่อปาไลดาแสดงความห่วงใยเพราะติดต่อ
เขาไม่ได้ตลอดคืนที่ผ่านมา เขาควรบอกหรือว่าจงใจปิดโทรศัพท์เพราะ
ต้องการใช้เวลาที่มีค่ากับลูกสาวของเขา ปาไลดาไม่เคยกระแคะระคาย
เรื่องลลนามาก่อน เพราะหล่อนเป็นคนมาทีหลัง ความสัมพันธ์ระหว่าง
เขากับหล่อนเริ่มต้นด้วยความผิดพลาดในคืนที่เขาเมามาย คืนนั้นเขา

มีความสุขกับลลนา มันคือฝันที่สมจริงเหลือเกิน ครั้นลี้มตาตื่นกลับพบปาลิดานอนอยู่เคียงข้าง จึงได้รู้ว่าเขาพลาดไปแล้วอย่างไม่น่าอภัย

พ่อแม่ของปาลิดาสนิทกับครอบครัวเขา และหวังให้สองตระกูลเกี่ยวดองกันมาตลอด ดังคำโบราณที่ว่า เรือล่มในหนองทองจะไปไหน วันที่หล่อนบอกว่าตั้งครรภ์ นั่นคือจุดเปลี่ยนครั้งใหญ่ในชีวิต เขาแต่งงานกับปาลิดาตามความต้องการของผู้ใหญ่ หล่อนอ่อนกว่าเขาหลายปี เพิ่งเรียนจบปริญญาตรีและช่วยดูแลกิจการครอบครัว เมื่อแต่งงานกับเขาจึงได้เข้ามาช่วยงานที่รีสอร์ทบนเกาะพะงัน ปาลิดามีความเป็นผู้ใหญ่เกินอายุ ข้อดีของหล่อนคือมีเหตุผล ไม่ทำตัวน่ารำคาญเหมือนผู้หญิงบางคนในวัยเดียวกัน ยามมีปัญหากระทบกระทั่ง หล่อนเลือกเป็นฝ่ายเงียบและฟังมากกว่าดันทุรังเถียงเอาเป็นเอาตาย

ช่วงที่ผ่านมามีดิ้นรนดิ้นรนเวลาให้ปาลิดาน้อยเป็นปกติเพราะทุ่มสมองคิดแต่เรื่องงาน การทำงานเป็นบ้าเป็นหลังจนอ่อนล้าช่วยให้เลิกฟุ้งซ่านถึงลลนาได้ ตลอดหลายปีมานี้เหมือนมีบางสิ่งขาดหายไปจากชีวิต ‘รักแรกนั้นลี้มยาก’ ใครบางคนเคยกล่าวประโยคนี้ไว้ และเขาก็รู้ซึ้งแล้วว่าจริงดังนั้น

ลลนาคือผู้หญิงคนแรกที่เขารัก เขาหลงความสวยความมีเสน่ห์ของหล่อนจนใจหิวไม่ขึ้น หล่อนเข้ามาทำให้ชีวิตเขามีสีสัน เขาตัดสินใจขอหล่อนแต่งงานเพื่อสร้างครอบครัวที่อบอุ่น หล่อนไม่ปฏิเสธ และกรอกหูเขาด้วยคำว่ารักตลอดมา หล่อนใช้ความรักหลอกเขา ลดตัวลงมาให้เสพสุขเพียงเพื่อผลประโยชน์ที่หล่อนจะได้รับ ยิ้มมือเขาทำเรื่องชั่วร้าย ลอบวางเพลิงรีสอร์ทของพ่อตัวเอง และเขาก็เต็มใจให้หล่อนสนตะพายเสมอ

สุดท้ายในวันที่ความจริงกระจ่าง เขาจึงได้รู้ว่าลลนาแค่ใช้ร่างกายเขาแก๊งา แต่ไม่เคยรักเขาสักนิด เขาตราหน้าหล่อนว่าเป็น

ผู้หญิงสารเลว และจากวันนั้นก็สัญญากับตัวเองว่าจะเอาคืนทุกสิ่งที
ลลนาทำไว้ เขาเคยเจ็บปวดเพียงใด เสียใจและผิดหวังเพียงใด ลลนา
ต้องได้รับกลับไปร้อยเท่าพันทวี คำขอโทษเพียงคำเดียวของหล่อน
ทดแทนความรู้สึกที่เขาสูญเสียไปไม่ได้เลย

สายแล้วแต่เลศยายังหลับสนิทเพราะฤทธิ์ยา กลางดึก
ลูกสาวมีไข้ ลลนาจึงต้องคอยเช็ดตัวลดไข้ให้จนรุ่งสาง คงเป็นผลจาก
การนั่งเรือท่าแคดท่าลม บดินทร์ฉัตรพาลูกหายไปทั้งคืน เขาจะดูแล
เลศยาได้ดีเท่าไรกัน

“รัน ให้ป่าเข้าไปได้ไหม”

ลลนาลุกขึ้นเดินไปเปิดประตูให้พัทนี สายป่านี่แล้ว ป้าคงห่วง
เพราะหล่อนกับลูกยังไม่ลงไปร่วมโต๊ะ

“น้องโลที่ไม่สบายนะค่ะ”

“ตายจริง แล้วนี่กินยาไปตอนไหน”

พัทนีรีบไปที่เตียง อังหลังมือวัดไข้หลานที่ยังหลับสบายใต้ผ้าห่ม
สีหวาน

“เข้ามิดนี่เองค่ะ สักสิบโมงจะต้องป้อนอีกครั้ง”

“รันลงไปกินข้าวก่อนเถอะ เดี่ยวป้าจะช่วยดูให้ก่อน”

ลลนารับคำอย่างว่าง่าย เพราะตั้งใจจะลงครัวไปเตรียมอาหาร
ให้ลูกสาว ถ้าเลศยาตื่นขึ้นมาจะได้กินมื้อเช้าและกินยาต่อเนื่อง

วันนี้ภายในรีสอร์ทผู้คนพลุกพล่านเพราะเป็นวันหยุด มีลูกค้า
แวะเวียนมาสอบถามและเข้าชมห้องพักกันเรื่อยๆ รัชชานนท์คงวุ่น
กับงานในออฟฟิศ ส่วนหล่อนยังติดภารกิจจึงปลีกตัวไปช่วยไม่ได้

“คุณรันครับ”

ลลนาหันขวับ ก่อนจะชะงักเพราะหล่อนไม่รู้จักผู้ชายตรงหน้า
หรือว่าจะเป็นลูกค้าของรีสอร์ท

“สอบถามรายละเอียดห้องพักได้ที่ออฟฟิศด้านหน้าเลยนะคะ”
ดูเหมือนเขาจะอึ้งไป รอยยิ้มคล้ายขบขันกับดวงตาคู่นั้นสะกด
ให้ลลนาจ้องหน้าเขาอีกครั้ง เหมือนเคยรู้จักกันมาก่อน แต่สมองหลอน
คิดไม่ออกเสียแล้วว่าเขาคืออะไร

“ผมคัมภันไงครับ คุณรันจำผมไม่ได้เหรอ”

ลลนาร้องอ้อในใจ ก่อนหลอนจะหัวเราะเยาะสมองเลอะเลือน
ของตัวเอง วันนี้คัมภันไม่ได้สวมชุดขาวเรือ เขาสวมเสื้อยืดโปโลสีเขียวย
อ่อนรัดกล้ามเนื้อเข้าชุดกับกางเกงยีนขาววสีเข้ม เขาแต่งตัวดูดีกว่า
ทุกวัน และที่ดีกว่านั้นจนหลอนจำไม่ได้คือทรงผมใหม่ที่สั้นเข้ารูป และ
หนวดเครารกที่ถูกกำจัดออกจากใบหน้าคมคาย

“หล่อแบบนี้ ใครจะจำได้ล่ะคะ” ลลนาเอ่ยชมจากใจ ทำเอา
ผู้ชายตัวใหญ่ยิ้มกว้างไม่หุบทีเดียว

“มีแต่คนจำผมไม่ได้ รู้สึกไม่มั่นใจเลย”

ใครจำคัมภันเวอร์ชันใหม่ได้ตั้งแต่แรกเห็นนั่นถือว่าแปลก
พื้นฐานรูปร่างหน้าตาเขาดีอยู่แล้ว ถ้าขัดสีฉวีวรรณกว่านี้อีกสักนิด
ลลนากล้ารับประกันได้ว่า เขาจะกลายเป็นพ่อนุ่มเนื้อหอมที่ทรงเสน่ห์
เอาการ

“อะไรเข้าฝันคะ”

“ไม่ได้ฝันอะไรหรอกครับ แต่ผมจะมาทำงานกับคุณพั๊ด ก็เลย
ต้องจัดการตัวเองสักหน่อย”

ลลนาอึ้งอีกรอบ หลอนเอียงหน้ามองเขาอย่างไม่เข้าใจนัก

“ไม่ได้ประจำหรอกครับ เป็นช่างพาร์ตไทม์”

“เหรอคะ ดีจังคะ ยินดีที่ได้ร่วมงานกันนะคะ”

ทักทายพนักงานใหม่พอเป็นพิธีแล้วลลนาก็ปลีกตัวออกมา
เพราะหน้าที่ของตนยังไม่เรียบร้อย หลอนใช้เวลาจัดการมือเข้าของ
ตัวเองไม่นานนัก แต่ที่พิถีพิถันเกือบครึ่งชั่วโมงคือเบนโตะ อาหารกล่อง

สไตล์ญี่ปุ่นที่ทุกเมนูรังสรรค์แตกต่างไปตามจินตนาการ ส่วนใหญ่นิยม ตกแต่งเป็นรูปการ์ตูนตัวโปรดของเด็กๆ ที่บรรดาคุณแม่ใช้ความน่ารัก และสีสันสวยงามของอาหารเป็นตัวล่อล่อให้ลูกๆ กินอาหารได้ง่ายขึ้น

ลลนาทักข่าวสวยออกจากพิมพ์หมื่นน้อย และตัดสาหร่ายขึ้นเล็ก ตกแต่งหน้าตา ก่อนจะห่มเจ้าหมีที่หลับปุ๋ยด้วยแผ่นไข่เจียวรสเลิศ รวากับว่าเจ้าหมีอ้วนยังนอนหลับแสนสุขได้ผ้าห่มอุ่น

เมื่อเมนูหน้าตาดีพร้อมเสิร์ฟ ลลนาก็ยกถาดอาหารออกจากครัว หล่อนประคองอย่างระวังเพราะกลัวว่าน้ำซุซุจากถ้วยและนมร้อน รสซ็อกโกแลตที่แม่จะมีฝาปิดอย่างดีกระฉอกหก

“ยกไปไหนครับคุณรัน ให้ผมช่วยนะครับ”

พนักงานใหม่เสนอตัวทันที ครั้นหล่อนปฏิเสธเขาก็ยังดี้อ โดยให้เหตุผลว่าเขาเป็นพนักงาน หล่อนควรใช้งานเขาให้คุ้มค่าจ้าง ลลนา จึงยอมให้คัมภีร์ยกถาดอาหารแล้วเดินตามไปจนถึงประตูรั้วบ้าน

“ส่งตรงนี้ก็พอค่ะ เดี่ยวฉันยกขึ้นไปข้างบนเอง”

“น้องโล่ทำงานมือเที่ยงเร็วจังครับ เพิ่งจะสิบโมงกว่า”

“มือเขานะค่ะ พอดีแกไม่ค่อยสบาย ไม่รู้ปานนี้จะตื่นหรือยัง”

คัมภีร์ดูลงเล ไม่ยอมยื่นถาดอาหารให้หล่อนเสียที และถาลลนา เดาใจเขาไม่ผิด เขาคงห่วงเพราะลูกสาวหล่อนไม่สบาย

“แกไม่เป็นไรมากหรอกค่ะ เมื่อเช้าก็ไข้ลดลงแล้ว กินยาอีกสอง สามมื้อก็คงจะวิ่งได้ปร้อ”

คัมภีร์ยิ้มรับคำแล้วส่งถาดอาหารให้หญิงสาว เราเพิ่งรู้จักกัน แม้เขาจะเอ็นดูลูกสาวหล่อนมาก แต่บ้านยังเป็นสถานที่ส่วนบุคคล ซึ่งลลนาไม่อยากจะให้ใครเข้ามาก้าวร้าวมากนัก หล่อนมิได้รังเกียจเขา แค่ต้องการเวลาส่วนตัวกับครอบครัวของหล่อนเท่านั้น

บ้านไม้กิ่งปูนสองชั้นสีขาวสะอาดตา เข้ากันดีกับบรรยากาศ
ใต้ร่มไม้ใหญ่ คัมภีร์ยืนมองกระทั่งลลนาเข้าบ้านไปจึงเดินย้อนกลับ
ออกมาทางเดิม วันนี้เขาแวะมารายงานตัวกับพัทนีแต่เช้า รับตำแหน่ง
พนักงานใหม่เป็นที่เรียบร้อย หน้าที่หลักของเขาคืองานซ่อมสารพัด
ส่วนงานรองคือรอรับคำสั่งจากรัฐชานนท์กับพัทนี ช่วงเช้ามีแต่งงาน
ง่ายๆ อย่างเปลี่ยนหลอดไฟ ซ่อมลูกบิดประตู และแก้ไขปัญหาชักโครก
อุดตัน

“ไปกินข้าวก่อนเถอะกัน ป้าพัทโทร. ตามแล้ว”

รัฐชานนท์ตอบว่าคัมภีร์เบาๆ ก่อนจะเดินนำหน้าไปที่ครัวของ
ริสสอร์ต บนโต๊ะมีถาดอาหารพูนด้วยเมนูน่ารับประทานสองสามถาด
ถัดไปคือหม้อข้าวใบใหญ่ที่ควันยังฉุย งานชามและช้อนจัดวางไว้อย่าง
เป็นระเบียบบนโต๊ะเก้าพลาสติกสีเหลี่ยมสี่เส้า

“อภินันทนาการจากป้าพัท ถ้าหิวเมื่อไหร่ก็แวะมานะ จะตักกลับ
บ้านก็ได้ ป้าพัทไม่หวงหรอก”

“คุณพัทดูแลพนักงานดีจังนะครับ”

คัมภีร์รับจานและช้อนล้อมที่รัฐชานนท์มีน้ำใจหยิบมาเผื่อ เขา
ตักข้าวแค่สองทัพพี แต่รัฐชานนท์คงเห็นว่าน้อยจึงตักเผื่อให้อีกจน
พูนจาน

“กินเยอะๆ เอะ เผื่อช่วงบ่ายงานจะหนัก”

คัมภีร์ไม่ปฏิเสธ รีบตักกับข้าวรวดข้าวแล้วเดินตามรัฐชานนท์
ไปนั่งที่โต๊ะริมหน้าต่าง เขารู้สึกไม่มั่นใจเพราะมีตาหลายคู่มองมา คง
เป็นเรื่องปกติสำหรับพนักงานหน้าใหม่ แต่ที่ดูไม่ปกติคือ พนักงาน
หญิงบางคนมองมาที่เขาแล้วหันไปมองรัฐชานนท์ ก่อนจะป๋องปาก
ซุบซิบหัวเราะกันคิกคัก

“อย่าไปสนพวกปากหอยปากปูเลย แม่พวกนี้ละ เห็นหนุ่ม
หน้าตาดีไม่ได้หรอก ไบ้ยให้เป็นแก้งเป็นกวางไปซะหมด นี่ก็คงเมาท์

กันว่าคุณเป็นคู่ชาวม แต่คุณโกนหนวดโกนเคราตัดผมใหม่แบบนี้ก็ดีนะ หล่อขึ้นอีกเป็นกอง ขนาดผมเป็นผู้ชายแท้ๆ ผมยังว่าหล่อเลย”

รัชชานนท์เห็นเป็นเรื่องตลกไปเสียได้ เขาหันไปยิ้มให้พนักงานสาวที่กำลังสนุกปาก และแก้มองให้พวกหล่อนแทบลงปอดดินตายด้วยการหยิกแก้มคัมภันเบาๆ

“ยิ่งทำแบบนี้ พวกเขาก็ยิ่งคิดสิครับ”

คัมภันสะดุ้งกับความขี้เล่นของหนุ่มหน้าหวาน เพราะไม่ใช่แค่พวกสาวๆ จะคิด เขาเองก็แอบคิดและหัวนินดๆ เช่นกัน แม้รัชชานนท์ไม่มีท่าทางกระตุงกระตึ่ง แต่ความเจ้าสำอองนั้น มองเผินๆ ทุกคนต้องคิดว่าใช่แน่ๆ

“เราห้ามความคิดใครไม่ได้นี่ครับ อยากจะคิดอะไรก็คิดกันไป ผมไม่ได้เป็นอย่างนั้นสักหน่อย หรือคุณเป็น”

“เฮ้ย! ไม่ใช่ครับคุณนนท์”

คัมภันแทบสำลักข้าว เขาไม่กล้าสู้ตาพนักงานสาวโต๊ะฝั่งตรงข้าม ตาหลายคู่ นั่นคล้ายจับผิด มันทำให้รู้สึกอึดอัด เขาจึงก้มหน้าก้มตาบริหารจัดการมือเทียงในงานพูนของตัวเองอย่างรวดเร็ว

“อ้าวรัน ไม่นั่งด้วยกันก่อนหรือ”

คัมภันวางช้อนแทบจะทันที ใจเต้นแรงเมื่อได้ยินชื่อลลนา หันไปเห็นหล่อนกำลังดักกับข้าวในถาดใส่จานข้าวตน เป็นถึงเจ้าของรีสอร์ท คัมภันแทบไม่เชื่อสายตาว่าลลนาสามารถรับประทานอาหารพวกนั้นโดยไม่ยุ่งยากร้องขอเมนูพิเศษเพื่อไม่แบ่งแยกสถานะ หล่อนเป็นผู้หญิงที่กินง่ายอยู่ง่ายโดยแท้ ลลนาเป็นเช่นนี้ เขาก็ยิ่งประทับใจในตัวหล่อน

“ไม่ละนนท์ ยายไลท์อยู่คนเดียว เอาขึ้นไปกินข้างบนดีกว่า” ดักกับข้าวเรียบริ้อย ลลนาก็เดินไปชงน้ำหวานใส่ชวดน้ำที่เตรียมไว้

คัมภันไม่กล้าเอ่ยปากถามแม้จะห้วงเลศยาเพียงใดก็ตาม

“ถ้าเย็นนี้ยังไม่ดีขึ้น นนท์ว่าพาไปหาหมอดีกว่านะริน ช่วงนี้ใช้เลือดออกกำลังระบาดด้วย ไม่รู้โดนยุงกัดมาบ้างรีเปล่า”

จบประโยคของรัชชานนท์แล้วสีหน้าของลลนา ก็เปลี่ยนไปบ้าง หล่อนไม่ได้ตอบอะไร แต่เดินออกจากครัวพร้อมจานข้าวและชวดน้ำหวาน นอกจากห้วงลูกสาวแล้ว คัมภันคิดว่าลลนาคงยังทุกข์ใจเรื่องผู้ชายนิสัยหยาบคนนั้น

“คุณรินดูไม่สบายใจ คงกลัวว่าเขาจะกลับมาอีกนะครับ”

“เขากลับมาอยู่แล้วละ ลูกสาวเขาอยู่ที่นี้ทั้งคน”

“เขาไม่น่าจะเป็นพ่อที่ดีได้”

คัมภันแค่แสดงความคิดเห็นไปตามความรู้สึก บดินทร์ฉัตรดูเจ้าอารมณ์ อีกทั้งยังมีแนวโน้มว่าชอบใช้ความรุนแรง พฤติกรรมเช่นนี้อันตราย ถ้าใครสักคนทำให้ชดใจก็คงเลือกใช้กำลังมากกว่าคำพูดดีๆ

“ทำไมคุณถึงคิดแบบนั้น” รัชชานนท์เงยหน้าจากจานข้าวแล้วขมวดคิ้ว

“ผมก็แค่พูดไปตามที่รู้สึกนะครับ”

รัชชานนท์เพียงแค่มิ้มแล้วไม่พูดอะไรต่อ แต่การนิ่งเฉยก็พอเป็นคำตอบให้คัมภันรู้ว่า รัชชานนท์เองก็คงคิดไม่ต่างจากเขา

งานช่วงบ่ายหนักสมปากรัชชานนท์ สองหนุ่มต้องช่วยกันซ่อมปั้มน้ำอีกตัวที่ทำงานติดขัด เร่งมือให้เสร็จทันก่อนที่น้ำในแทงก์กักเก็บจะถูกใช้จนหมดไป ยังดีว่าปั้มน้ำสำรองที่คัมภันซ่อมครั้งก่อนใช้งานได้ แต่ด้วยกำลังของเครื่องที่เล็กกว่ามาก จึงเหมาะจะใช้งานเพียงชั่วคราวเท่านั้น

“คุณนนท์ไปทีออฟฟิศเถอะครับ วันนี้ลูกค้าเยอะ ทางนี้ผมรับผิดชอบเอง”

สุดลัปดาห์เช่นนี้ลูกค้าเยอะมากเป็นปกติ บางคนแค่แวะมาสอบ

ถามข้อมูล เยี่ยมชมสถานที่ หรือเข้าพักกับทางรีสอร์ท พนักงานต้อนรับ
แค่คนเดียวควงวนนำดู คัมภันคิดว่าผู้จัดการอย่างรัชชานนท์ต้องอยู่ช่วย
ที่ออฟฟิศอีกแรง เพราะพทีนี่คงยุ่งกับงานในครัว และลลนาต้องดูแล
ลูกสาวที่ป่วยจนปลื้กตัวลงมาไม่ได้

“ก็ได้ครับ อีกครึ่งชั่วโมงจะมีงานสัมมนาที่ห้องประชุมเล็ก ผม
คงต้องไปดูแลความเรียบร้อยก่อน ฝากด้วยนะกัน”

คัมภันใช้เวลาเกือบชั่วโมงกับงานตรงหน้า บั้มน้ำมีปัญหที่ตัว
มอเตอร์ และเขาสามารถแก้ไขจนใช้งานได้เป็นปกติอีกครั้ง

“นนท์ไม่ได้อยู่ที่นี้หรือคะ”

เสียงคุ้นเคยเรียกให้หันไปมอง คัมภันยิ้มกลบเกลื่อนหัวใจที่
ลิ่งโลดทุกครั้งยามพบหน้าลลนา

“คุณนนท์ไปที่ห้องประชุมนะครับ เห็นว่ามีสัมมนาของลูกค้าที่
ต้องไปดูแล”

เขาตอบพลางจัดเก็บอุปกรณ์ลงกล่อง ก่อนจะหันไปล้างมือให้
สะอาด ในขณะที่ลลนาเดินทำหน้าวิ้วควมวดไปทางห้องประชุม และ
อีกสักพักก็เดินย้อนกลับมา

“คุณรันมีอะไรรีเปล่าครับ”

“รันจะพาลูกไปหาหมอนะคะ ไข้ขึ้นอีกแล้ว เช็ดตัวยังไงก็ไม่ลด
เลย ว่าจะให้นนท์ขับรถไปให้ แต่คงต้องรอให้งานเขาเสร็จก่อน”

“ให้ผมขับให้ไหมครับ จะได้ไม่ต้องรอคุณนนท์”

“คุณขับรถเป็นด้วยหรือคะ”

ลลนาเบิกตาโตแล้วขยับเข้ามาใกล้เขา ไม่ผิดถ้าหล่อนจะคิด
เช่นนั้น อาชีพชาวประมงเรือเล็ก รายได้พอกินพอใช้ไปวันๆ รถยนต์
ไม่ใช่สิ่งจำเป็น และเขาคงรับภวะนั้นไม่ได้ในตอนนี้

“เป็นครับ ทั้งเกียร์กระปุก เกียร์ออโต้ ถ้าคุณรันไว้ใจ ผมก็ยินดี
ครับ”

ลลนาไม่ตอบอะไร หล่อนดูลังเล มองคัมภีร์อยู่สักพัก ก่อนจะพยักหน้าแล้วบอกให้เขาเดินไปรอที่หน้าออฟฟิศ

เป็นอีกครั้งที่ลลนาวางใจให้คัมภีร์ช่วยเหลือ หล่อนไม่ได้
ขึ้นไปนั่งข้างคนขับเพราะต้องการให้ลูกสาวนอนหนุนตัก เขี่ยตัว
ได้สบายบนเบาะด้านหลัง

เลศยาตื่นแล้ว แต่ยังไม่ยอมลุกขึ้นนั่ง บ่นว่าปวดหัวและหนาว
อ่อนให้แม่รีบกดเอาไว้นั่นๆ

คัมภีร์ขับรถได้ชำนาญเหมือนเคยใช้งานอยู่บ่อยๆ แต่หล่อน
ไม่กล้าเข้าซื้อเรื่องส่วนตัว รู้แค่ว่าเขามีความสามารถเกินกว่าที่หล่อน
คิดเอาไว้

“ก่อนจะมาขับเรือ ผมเคยขับรถมาก่อนครับ ตอนนี่ก็ยังขับอยู่
บ้าง รถของลูกชายป่าสี เขาทิ้งเอาไว้ให้ใช้ แต่ป่าแกไม่ชอบขับไปไหน
แกบอกว่าแกตาไม่ค่อยจะดี เวลาที่มีธุระอะไรก็ให้วานผมนี่ละครับ”

ลลนาสบตากับคัมภีร์ผ่านกระจกมองหลัง แปลกใจอยู่บ้างเมื่อ
เขาทำเหมือนอ่านความคิดหล่อนได้ บางทีสีหน้าหรือท่าทางอาจฟ้อง
ว่าหล่อนยังข้องใจ เขาจึงไขความกระจ่างโดยที่หล่อนยังไม่ได้เอ่ย
คำถามสักคำ

“แม่รับคะ” สาวน้อยที่นอนหนุนตักมารดาลืมตาตื่นมองแล้ว
ขึ้นบ่นไปหาคัมภีร์ “คุณลุงเปลือกหอยฉวยเธอคะ”

“ลุงเองครับ หายใจไวๆ นะคนเก่ง ถ้าน้องไลท์หายป่วย ลุงจะพา
ไปเก็บเปลือกหอยฉวยๆ นะครับ”

รถจอดติดไฟแดง คุณลุงเปลือกหอยฉวยของเลศยาจึงหันมา
ตอบคำถามด้วยตัวเอง เขาปิดผมุ้งข้างแก้มและหลับศีรษะเลศยา ทั้ง
สีหน้า แววตา และรอยยิ้มบ่งบอกว่าเขามีความสุข คัมภีร์เอ็นดูลูกสาว
ลลนาไม่น้อยเลย

“คุณลุงไม่มีหนวดแล้ว”

“มีคนบอกว่าลุงตัดมันทิ้งแล้วหล่อขึ้น น่องไลท์ว่าไงครับ” ตาคม ล้อมด้วยขนตายาวมองลลนา ก่อนจะถูกลศยาดึงสายตากลับไป อีกครั้ง

“หล่อคะ เหมือนพระเอกหนึ่ง”

สัตตญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว คัมภีร์ต้องทำหน้าที่ของเขาต่อ ส่วนลศยาลุกขึ้นจากตักแม่รันแล้วอ่อนให้ช่วยย้ายที่นั่งให้ หนูน้อยขอยกนั่งคู่กับคัมภีร์ที่เบาะด้านหน้า แต่ลลนาไม่อนุญาต เพราะเกรงว่าจะรบกวนสมาธิคนขับ

“ไม่เป็นไรครับคุณรัน ให้น่องไลท์มานั่งเถอะ”

“นะคะแม่รัน”

สุดท้ายลลนาก็ยอมใจอ่อนเมื่อเห็นแววตาแว่วอนของลูกสาว หล่อนยอมให้ลูกย้ายที่นั่งและไม่ลืมคาดเข็มขัดนิรภัยให้แน่นหนา เลศยาดูมีความสุขเมื่อได้คุยกับคัมภีร์ เวลาที่เห็นเขา หนูน้อยจะ ยิ้มร่า วิ่งเข้าหา และโบกมือทักทาย หล่อนเคยดูลูกสาวเพราะไว้ใจ คนแปลกหน้ามากเกินไป แต่เพราะยังเด็ก ลูกจึงดูเหมือนไม่เข้าใจ คำสอนของหล่อนเท่าไร นั่นคือสิ่งที่ทำให้ลลนาคิดมาก ด้วยความเป็นเด็กที่ไว้ใจทุกคน บดินทร์ฉัตรจึงล่อลวงลูกสาวไปจากหล่อนได้ง่ายดายเหลือเกิน